

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 101ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

Το ολυμπιακό όνειρο της Αθήνας

Εθνικισμός, καταστολή, οικολογική καταστροφή, οικονομική εξαθλίωση. Χρονικό πανηγυρισμών και συλλήψεων.

Σελ. 2, 3

Αντιεθνικισμός στη Βενετία

Ενάντια στη "Λέγκα του Βορρά", πρωτοβουλία δράσης από καταλήψεις, κοινωνικά κέντρα και αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα της Ιταλίας.

Σελ. 5

2η Διηπειρωτική

Πρώτες εντυπώσεις από τη διεθνή συνάντηση στην Ισπανία.

Σελ. 6, 7

Ο Don Durito στο Zócalo

Οι νέες εξελίξεις. Ανταπόκριση από το Μεξικό.

Σελ. 8

Ουαί υμίν γραμματείς και φαρισαίοι

Πειθάρχηση και επιτήρηση: το καινούριο νομοσχέδιο του υπουργείου παιδείας.

Σελ. 9

Φωτιά στα μπατζάκια μας...

Τελικά αποδείχτηκε ότι η Αθήνα είχε τη φλόγα να νικήσει. Η Γιάννα Δασκαλάκη-Αγγελούπουλου μαζί με το υπόλοιπο της Επιτροπής Διεκδίκησης γύρισαν θριαμβευτές. Η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή "έκανε το όνειρο πραγματικότητα", "ξεπλήρωσε το οφειλόμενο χρέος προς την Αθήνα". Η απόφαση της Λωζάνης έδωσε το έναυσμα σε ένα ντελirio εθνικού ενθουσιασμού με προεξέχοντα κανάλια, ραδιόφωνα και εφημερίδες (ως είθισται). Το έθνος ξέσπασε σε φρενήρεις πανηγυρισμούς. Οι έλληνες φούσκωσαν από περηφάνεια. Η ανεπτυγμένη Δύση επιτέλους διακαίωσε τη μητέρα πατρίδα. Σε τούτο το γιορτινό γαϊτανάκι μπλέκονταν (κατά τρόπο αεδιάλυτο πολλές φορές) η εμετική εθνικιστική ρητορεία, η ελπίδα της οικονομικής ανάπτυξης, η επιθυμία για ανάπλαση της Αττικής. Από τώρα ως το 2004 η Ελλάδα θα ζήσει με το όραμα των Ολυμπιακών Αγώνων, με το στόχο της "επιτυχούς" τέλεσής τους. Το ανάδελφο βαλκανικό έθνος της νοτιοανατολικής Μεσογείου βρήκε τη νέα Μεγάλη Ιδέα του. Το ζητούμενο βέβαια είναι να καταλάβει η κοινωνία όσο πιο γρήγορα γίνεται ότι και τούτη η Μεγάλη Ιδέα είναι φενακιστική. Ας μην χρειαστεί όμως να φτάσουμε στη δική μας αλμυρή έρμη για να κατανοήσουμε επαρκώς ότι μας πιάσαν μαλάκες.

Την πρώτη γεύση του ολυμπιακού ονείρου της Αθήνας πήραν όσοι εξέφρασαν την αντίθεσή τους στο Αθήνα 2004. Η (αρκετά εφετζίδικη) προσπάθεια της Πρωτοβουλίας Πολιτών ενάντια στη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 στην Αθήνα να αναρτήσει πανώ στο χώρο της Ακρόπολης τελείωσε με τη σύλληψη έξι μελών της για τα οποία έχει οριστεί τακτική δικάσιμος. Περίπου πενήντα μέλη και υποστηρικτές της Πρωτοβουλίας είχαν συγκεντρωθεί στον περίβολο του αρχαιολογικού χώρου με στόχο να ανέβουν στον "ιερό βράχο" για να αναρτήσουν πανώ ενάντια στην υποψηφιότητα της Αθήνας και την εμπορευματοποίηση της κλασικής αρχαιότητας. Εκτός όμως από τις κάμερες (στις οποίες άλλωστε στόχευε η όλη ενέργεια) στο χώρο είχαν συγκεντρωθεί και ισχυρότατες αστυνομικές δυνάμεις. Τουλάχιστον τέσσερις διμοιρίες της υποδιεύθυνσης Μέτρων Τάξης (οι αποκαλούμενοι και μπερεδάκηδες) είχαν παραταχθεί στην είσοδο του αρχαιολογικού χώρου. Κάποιοι από αυτούς με τη συνέργεια ασφαλιτών έλεγχαν και τις τσάντες όσων τους φαινόταν ύποπτοι. Αλγεινή εντύπωση προκάλεσε στους συγκεντρωμένους η παρουσία κλιμακίου της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Τελικά τα πανώ άνοιξαν στον περίβολο, οι κάμερες πήραν τα πλάνα που ήθελαν και η συγκέντρωση διαλύθηκε ήσυχα. Οι συλληφείς των έξι έγιναν κατά τη διάρκεια της αποχώρησής τους συγκεντρωμένων. Η δίωξη στηρίχθηκε σε ένα νόμο που απαγορεύει την ανάρτηση πολιτικών ή διαφημιστικών πινακίδων σε αρχαιολογικούς χώρους. Βεβαίως όταν η κυρία Γιάννα και η Επιτροπή Διεκδίκησης χρησιμοποιούσαν για την προπαγάνδα τους κατά κόρον αρχαιολογικούς χώρους, νομικό κώλυμα δεν υπήρχε. Βεβαίως κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η διεκδίκηση των Ολυμπιακών είναι εθνική υπόθεση και όχι πολιτική ούτε εμπορική. Οπότε ουδείς ψόγος.

Την πιο ισχυρή δόση ολυμπιακού πνεύματος δέχτηκαν πάντως η συντρόφισσα Σουζάνα Ρίττερ και ο σύντροφος και μέλος της Συντακτικής Συνέλευσης του Άλφα Σπύρος Μητροδής. Οι δύο συνεληφθησαν στην Κυψέλη επειδή πέταγαν τρικάκια με συνθήματα ενάντια στη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων. Όπως κατέθεσε ο ασφαλίτης που χρεώθηκε τη σύλληψη, τα αρμόδια όργανα είχαν επισημάνει ότι στην ευρύτερη περιοχή είχαν ριχτεί τρικάκια ενάντια στους

Ολυμπιακούς. Σαν αποτέλεσμα οι ευφρείς διώκτες του εγκλήματος στήθηκαν έξω από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων και ακολούθησαν τους δύο όταν αυτοί έφυγαν από εκεί. Όταν πέταξαν μια εικοσάδα από τα σεσημασμένα αντεθνικά χαρτάκια η δαγκάνα του νόμου τους τσίμπησε. Οι συγγενοί εγκληματίες προσήχθησαν στο Αυτόφωρο την Παρασκευή (μέρα ανακοίνωσης του αποτελέσματος). Η προεδρία του δικαστηρίου (συνεισφέροντας κι αυτή με τις ισχνές της δυνάμεις στην εθνική προσπάθεια) εκβίασε την αναβολή της δίκης για την επόμενη, μη δίνοντας τη δικογραφία στη συνήγορο και συνοδοιπόρο των αποβρασμάτων Γιάννα Κούρτοβικ. Ο λόγος της μεθόδευσης προφανής. Η αίθουσα ήταν τίγκα στους δημοσιογράφους, πολλοί από τους οποίους δούλευαν για λογαριασμό ξένων ειδησεογραφικών πρακτορείων. Βεβαίως το σεβάσμιο δικαστήριο διέταξε τη συνέχιση της κράτησης των κακούργων (προφανώς για να εμποδίσει τα αντεθνικά τους σχέδια). Έδωσε ο θεός και η δίκη έλαβε χώρα την επομένη Σάββατο. Στο δικαστήριο είχε μαζευτεί αρκετός κόσμος, πολύ μουδιασμένος και αρκετά τσαντισμένος. Η αστυνομική δύναμη ήταν και δω ισχυρή. Η οπερετική διαδικασία κράτησε περίπου μια ώρα και προκάλεσε γενική θυμωδία. Κατά γενική ομολογία εντυπωσιακότερος των συντελεστών της δίκης στάθηκε ο εισαγγελέας λειτουργός. Οι μάρτυρες υπεράσπισης κατέδειξαν το πολιτικό περιεχόμενο της σύλληψης τονίζοντας ότι τέτοιου είδους φαινόμενα έχουμε να τα ζήσουμε από τον καιρό της χούντας (ξεχνώντας προφανώς τις παρόμοιες διώξεις επί εξάρσεως του Μακεδονικού). Οι κατηγορούμενοι, με τις σοβαρές και τεκμηριωμένες απολογίες τους, εξήγησαν γιατί τάσσονται εναντίον της διεξαγωγής των Ολυμπιακών στην Ελλάδα. Ο κύριος εισαγγελέας όμως κατακραύωνσε τους πάντες λέγοντας ότι και τσιγάρο στο δρόμο να πετάξεις πάλι παράνομη πράξη κάνεις(!). Βεβαίως δεν απάντησε στην ερώτηση γιατί δεν συλλαμβάνονται οι υπεύθυνοι του Λυκαβητού (που γυροφέρνουν τα κανάλια) αν και έχουν γεμίσει την Αθήνα με δεκάδες χιλιάδες αφίσες υπέρ των Ολυμπιακών. Τελικά η δικαστική στάθηκε αντάξια των περιστάσεων και καταδίκασε τους δύο αιμοδιψείς εαμβουλόγαρους σε φυλάκιση δύο μηνών και πρόστιμο είκοσι χιλιάδων. Αρχαίο πνεύμα αθάνατο. Με δυο λόγια οχτώ άνθρωποι συνελήφθησαν την έκφρασαν (προσέξτε: έκφρασαν) την γνώμη τους για τους Ολυμπιακούς. Και οι δύο απ' αυτούς καταδικάστηκαν με βάση χουντικούς νόμους. Έχει αρχίσει η εφταετία των Ολυμπιακών.

Μια εφταετία που προμηνύεται εξαιρετικά δύσκολη αν όχι θυελώδης. Δύσκολη (εννοείται) για τη συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας αφού για τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα θα είναι κερδοφόρα. Γιατί είναι αυτά ακριβώς τα συμφέροντα που σε συνεργασία με τις μεγάλες πολυεθνικές έφεραν τους Ολυμπιακούς στην Αθήνα. Η τεράστια επιχείρηση Αθήνα 2004 δεν θα μπορέσει να έχει αίσιο τέλος για τους εμπνευστές της αν δεν μπορέσει να αποσπάσει όχι μόνο τη συναίνεση αλλά και την απρόσκοπτη συνεργασία των πολιτών.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση -δηλαδή για την απόσπαση ευρύτερης κοινωνικής συνεργασίας- κινείται και το ιδεολόγημα της ποιοτικής αναβάθμισης των αγώνων από την Αθήνα. Ακούμε από κάθε -μηνιακή- φωνή ότι στην Αθήνα οι ολυμπιακοί αγώνες θα απεκδυθούν του εμπορευματικού μανδύα τους και θα αναβαπτιστούν στο αρχαίο κι αθάνατο πνεύμα -το οποίο κι αυτό όπως αποδεικνύεται τελευταία μόνο άδολο δεν ήταν. Ακόμα και μια επιφανειακή προσέγγιση

μπορεί να καταδείξει τη σαθρότητα τούτου του ιδεολογήματος. Οι σύγχρονοι ολυμπιακοί αγώνες δεν είναι τίποτα άλλο από:

α) μια τεράστια διαφημιστική φέστα πάσης φύσεως πολυεθνικών

β) μια γιγάντια έκθεση των "επιτευγμάτων" της επιστήμης και της τεχνολογίας - από την πληροφορική μέχρι τη βιοτεχνολογία

γ) ένας εύκολος κι ανώδυνος τρόπος να γεμίζει της τσέπες της η παρασιτική και κρυπτοφασιστική κλίκα που ονομάζεται Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή -για όποιον ενδιαφέρεται περισσότερο για το πραγματικό πρόσωπο του "ολυμπιακού κινήματος" κυκλοφορεί το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο Τα αφεντικά των Ολυμπιακών Αγώνων από τις εκδόσεις ΠΟΝΤΙΚΙ.

δ) μια πολύ καλή ευκαρία για να κερδοσκοπούν τα μεγάλα συμφέροντα της εκάστοτε διοργανώτριας χώρας.

ε) ένας απίστευτα μεγάλος προπαγανδιστικός μηχανισμός της οικονομικοπολιτικής ελίτ που ελέγχει τις τύχες του πλανήτη με στόχο τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας και την εμφύτευση στους πάντες των κυρίαρχων αξιών: του ανταγωνισμού, του χρήματος, της εξατομικεύσεως.

Οι ολυμπιακοί της Αθήνας δε μπορούν να αποτελέσουν εξαίρεση. Το -αποικιοκρατικό- συμβόλαιο ανάμεσα στη ΔΟΕ και την επιτροπή διεκδίκησης είναι άκρως δεσμευτικό για τη διοργανώτρια χώρα κι ιδιαιτέρως προστατευτικό για τα συμφέροντα των πολυεθνικών που σπονσοράρον τη διοργάνωση. Επιπλέον, διόλου τυχαίο είναι ότι ψυχή της διεκδίκησης υπήρξε ο γνωστός αθλητής Θεόδωρος Αγγελόπουλος ο οποίος έχει διακριθεί σ' αγωνίσματα της ναυτιλίας και της βιομηχανίας. Και οι Ολυμπιακοί του 2004 θα είναι η αποθέωση του χρήματος και της εξουσίας. Πράγμα που δεν απαιτεί πολλή εξυπνάδα για να το καταλάβει κανείς. Κι επειδή ο κόσμος βλάκας δεν είναι, είναι απαραίτητο να χρησιμοποιήσουν άλλα μέσα για να εκβιάσουν τη συνεργασία του. Έτσι βομβαρδίζομαστε καθημερινά με καταγίγισμο προπαγανδιστικών μηνυμάτων τα οποία προσαθούν να μας πείσουν ότι:

α) οι Ολυμπιακοί συνιστούν εθνική υπόθεση. Δεν έχει πολύ άδικο αυτός που έχει υποστηρίξει ότι ο πατριωτισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο των απατεώνων. Πραγματικά, ο εθνικός μύθος αποτελεί ιδανικό άλλοθι γι' αυτούς που επιθυμούν ν' ασελγήσουν σε βάρος της κοινωνίας. Σε μια εθνική υπόθεση μπορούν να συστρατευτούν εξίσου ο Βαρδινογιάννης και το παιδί που πουλάει χαρτομάνηλα στα φανάρια. αφού κι οι δύο είναι εξίσου Έλληνες. Μια εθνική υπόθεση δεν επιδέχεται ούτε αμφισβητήσεις ούτε αντιρρήσεις αφού όποιος την αντιστατεύει είναι προδότης και πράκτορας του εχθρού. Για χάρη μιας υψιπετούς εθνικής υποθέσεως μπορούν άνετα να θυσιάσουν τα ταπεινά υλικά συμφέροντα -του λαουζίκου εννοείται. Η εθνική υπόθεση δεν έχει ανάγκη κοινωνικά δικαιώματα και πολιτικές ελευθερίες -ξέρετε τώρα, αυτά για τα οποία φωνάζουν οι κολτουριάρηδες και οι προβληματικοί-, αλλά πειθαρχία, σκληρή δουλειά κι υπομονή. Τι κι αν εμείς δεν περνάμε καλά -το πόπολο εννοείται. Το ζήτημα είναι ότι κερδίζει η Ελλάδα μας.

β) οι Ολυμπιακοί θα συνεισφέρουν στην οικονομική ανάπτυξη. Το βήμα μιλάει για πακτωλό δισεκατομμυρίων δολλαρίων κι η Αιουρανία για δουλειά για όλους. Όντως οι Ολυμπιακοί θα δώσουν σπουδαία ώθηση στην οικονομική ανάπτυξη. Μόνο που οικονομική ανάπτυξη σημαίνει κέρδη για τις πολυεθνικές και τα εγχώρια μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και χρεωκοπία για εραζόμενους κι ανέργους. Με λογιστικά τρικ -αφαιρώντας δηλαδή το κόστος των έργων υποδομής από τα έξοδα- διατείνονται ότι οι α-

γώνες θα είναι κερδοφόροι. Ο ίδιος ο προπολογισμός της διοργάνωσης είναι πλασματικός, στο βαθμό που τα έσοδα είναι υπερεκτιμημένα και τα έξοδα υποεκτιμημένα. Τα περιβόητα έργα υποδομής στην πλειοψηφία τους ούτε οικονομική ανταποδοτικότητα έχουν ούτε κοινωνική ωφέλεια. Τα κονδύλια που θα χρειαστούν για τα έργα είτε θα προέλθουν από δανεισμό είτε θα αφαιρεθούν -όπως είναι φυσικό άλλωστε- από την περιφέρεια και την κοινωνική πρόνοια -μπορεί και τα δύο μαζί. Οι προσδοκώμενες θέσεις εργασίας θα είναι ευκαιριακές, ένα δίχρονο-τρίχρονο διάλειμμα στην παρατεταμένη ανεργία. Βεβαίως οι επιχειρήσεις -τεχνικές κι όχι μόνο- που θα αναλάβουν τα έργα θα θησαυρίσουν. Με δύο λόγια οι Ολυμπιακοί θα εντείνουν την αναδιανομή -με διαμεσολαβητή το κράτος- του κοινωνικού εισοδήματος σε βάρος των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων. Τα οποία στρώματα θα γίνουν ακόμα πιο

ασθενή αναλαμβάνοντας και το βάρος της αποπληρωμής των κρατικών χρεών που θα συσσωρευτούν. Η πρωτοβουλία πολιτών υπολογίζει ότι το έλλειμμα των αγώνων μπορεί να ανέλθει και σε ένα τρισεκατομμύριο.

γ) οι ολυμπιακοί θα αναβαθμίσουν την Αττική και θα κάνουν πιο άνετη τη ζωή των κατοίκων της. Τα μεγάλα έργα υποδομής που θα πραγματοποιηθούν θα σώσουν από την ασφυξία την πρωτεύουσα, υποστηρίζεται. Ίσως οι λέξεις να έχουν διαφορετική σημασία για τους -νοσηρούς- εγκεφάλους του 2004. Τι είδους αναβάθμιση θα φέρει στη ζωή μας η καταστροφή του υγροβιότοπου του Σχοινιά; Η ανέγερση ενός τσιμεντένιου φράγματος από στάδια κι εγκαταστάσεις στο Φάληρο που θα αποκόψει την πόλη από τη θάλασσα; Η οικοδόμηση του ολυμπιακού χωριού -μιας μικρής πόλης 15.00 κατοίκων- σε αναδασωτέα έκταση την οποία το δασαρχείο της Παρνηθας είχε σκόπο να τη συμπεριλάβει στον εθνικό δρυμό; Η διαπλάτυνση αυτοκινητοδρόμων κι η χάραξη καινούργιων σε μια πόλη που ασφυκτιά ήδη από την υπέρμετρη χρήση του αυτοκινήτου; Η συσσώρευση καινούργιων τσιμεντένιων όγκων σε μια πόλη κυριολεκτικά πνιγμένη στο τσιμέντο; Η εγκατάλειψη της αποκέντρωσης και το όραμα μιας ανάπτυξης αθηνοκεντρικής; Οι ολυμπιακοί θα δώσουν τη χαριστική βολή στην ετοιμοθάνατη πρωτεύουσα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που υποστηρίζουν ότι οι λεγόμενες αρνητικές επιπτώσεις των Ολυμπιακών έτσι κι αλλιώς θα λάμβαναν χώρα. Όντως οι Ολυμπιακοί δεν είναι κάτι ξεκομμένο. Εντάσσονται στους γενικότερους σχεδιασμούς κι επιδιώξεις των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων για ακόμα περισσότερα κέρδη, για αναβημισμένο ρόλο στη Βαλκανική. Αποτελούν στοιχείο μιας ανάπτυξης που αποθεώνει το χρήμα κι ισοπεδώνει τον άνθρωπο και τη φύση. Είναι γνήσιο τέκνο του μιζαδόρικού, κρατικοδίαιτου και παρασιτικού κεφαλαίου που αναπτύχθηκε στην Ελλάδα μεταπολεμικά. Μόνο που τώρα εργολάβοι και τεχνοκράτες, καναλάρχεις κι εφοπλιστές, αργηρώνητοι πολιτικάντηδες κι εκπρόσωποι πολυεθνικών συμφερόντων διαθέτουν το αναγκαίο μέσο για να πραγματώσουν τις επιδιώξεις τους -και μάλιστα σε υπερθετικό βαθμό. Ηγούνται της νέας Μεγάλης Ιδέας που θα κινητοποιήσει τη χώρα για την επόμενη εφταετία. Ζητείται κίνημα αντίστασης λοιπόν. Κίνημα που θα αντιπαλέψει το ψέμμα και την καταστροφή και που θα αντιπαρατάξει τη ζωή έναντι του χρήματος.

Γ.Α.

Έχουνε την φλόγα να νικήσουν...

ΑΓΑΠΟ ΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ...

Το παρακάτω κείμενο μοιράστηκε σε μορφή προκήρυξης.

* **Γιατί**, έτσι κι αλλιώς, χρόνια τώρα παίζουν χωρίς αντίπαλο. Εφόσον οι όποιες κοινωνικές διεκδικήσεις εκτονώνονται στην ικανοποίηση χρηματικών παραχωρήσεων και μέσω των εργολάβων συνδικαλιστών, ο αγώνας για ουσιαστική ελευθερία θα αργήσει ακόμα...

* **Γιατί**, εμείς μαζεύουμε τα κομμάτια μας και αφήνουμε την κάθε λογής εξουσία να τα ενώνει σύμφωνα με τα συμφέροντα της (λέγε με "κοινωνική συναίνεση")...

* **Γιατί**, πρώτα έχουν κοιμίσει

μία ολόκληρη κοινωνία στον ύπνο της υποταγής, του φιλοτομαρισμού και του θάματος ταίζοντας την με διαφημίσεις για μια "καλύτερη και άνετη ζωή"...

πόλεμοι επενδύουν στον θάνατο των ανθρώπων αρκεί να πεθάνουν για την "εθνική σημαία" που είναι μια ύπουλη χορηγία των απανταχού διαφημιστών, σπόνσορων και αφεντικών...

* **Γιατί** ο,τιδήποτε αληθινό το έχουν μετατρέψει με χυδαίο τρόπο σε εμπόρευμα.

* **Γιατί**, έχουν πείσει μια ολόκληρη κοινωνία ότι όταν οι μπουλντόζες θα έχουν καταστρέψει δάση και βιότοπους για "ολυμπιακά έργα" η ζωή στην πόλη θα 'ναι ανθρώπινη, γιατί ένας τεράστιος τσιμεντένιος δρόμος θα ενώνει ανθρώπους και εμπορεύματα στα σύγχρονα "επιτεύγματα" του καπιταλισμού...

χει θαμμένη, χρόνια τώρα η ΖΩΗ μας....

* **Γιατί** πρώτα παρουσίασαν ως παγκόσμια κίνηση ειρήνης και συναδέλφωσης των λαών τους Ολυμπιακούς αγώνες των αθλητών που τρέχουν ενωμένοι (με τις αλυσίδες διαφόρων χορηγών) και βάφτισαν Αντικοινωνικές πράξεις όλους τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες παγκοσμίως, γιατί πολεμούν αυτούς που αυτοανακηρύχθηκαν εργολάβοι της ζωής μας.

* **Γιατί** το μέγεθος της χυδαιότητας, που μένει αναπάντητο, είναι τέτοιο που παγκόσμιοι αγώνες θεωρούνται μερικές χιλιάδες "αθλητές" που τρέχουν για εκατομμύρια και όχι εκατομμύρια άνθρωποι που τρέχουν και πατιούνται καθημερινά από τους κάθε λογής αφέντες, για μερικές χιλιάδες δρχ...

* **ΓΙΑΤΙ ΤΕΛΟΣ**, μια ολόκληρη κοινωνία προσφέρει εθελοντικά την ζωή της για να μπορούν όλων των ειδών οι "αθάνατοι" να αποφασίζουν ερήμην και εναντίον της...

ΑΘΗΝΑ 2004:

Η Ελλάδα κτυπάει Ολυμπιάδα, μόνο που το δυνατό χαστούκι θα το φάει ολόκληρη η κοινωνία,

* παντρεύεται ο εθνικισμός που βρικολακίζει μέσα από μαιάνδρους και αψίδες θριάμβων που μυρίζουν ακόμα τα εγκλήματα της "μεγάλης ιδέας" με τον "Διεθνισμό" των χορηγών, των γιάπηδων, των διαφημιστών, των δυναστών της ζωής μας.

* Η τσιμεντοποίηση των τελευταίων χώρων πρασίνου βαφτίζεται ανάπτυξη όπως η ληστρική είσπραξη φόρων βαφτίζεται "εθνικό συμφέρον"

**ΕΧΟΥΝΕ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝΕ;
ΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΦΟΥΜΕ;**

Μερικά από τα τρικάκια που προκάλεσαν την σύλληψη των δύο το βράδυ της Πέμπτης.

**ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘ
ΝΑ ΚΑΝΩ
ΓΗΠΕΔΟ ΤΟΝ
ΠΑΛΙΟ ΚΟΣΜΟ!!!**

Έτσι όταν τα πάντα στην ζωή στρέφονται γύρω από την ιδέα του κέρδους και των υλικών αγαθών, φαντάζει όνειρο χλιδάτο η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ, μιας και αποτελεί το πανηγύρι των ανά των κόσμο κερδοσκόπων. Αυτών που στις άλλες ολυμπιάδες που λέγονται

Τι κι αν κάτω από το τσιμέντο υπήρχε δάσος... έτσι κι αλλιώς κάτω, πολύ πιο κάτω από την χυδαία επιβίωση υπάρ-

**ΟΧΙ
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ
ΑΓΩΝΕΣ...**

ΚΕΡΔΙΣΑΜΕ!

Κερδίσαμε λοιπόν τους ολυμπιακούς του 2004!

Μέσα σε μια πλειοδοσία απέναντι στα κυκλώματα του διεθνούς εμπορευματοποιημένου "αθλητισμού" και σε ένα σύνθετο για το σύστημα παζάρι, πήραμε την ολυμπιάδα, αλλά κανείς δεν γνωρίζει με τι ανταλλάγματα και τι δεσμεύσεις.

Την τελευταία στιγμή μάλιστα η Επιτροπή "έβγαλε τον Άσο από το μανίκι της": ανέλαβε να καλύψει τα έξοδα των αθλητών, αλλά και των συνοδών τους, γνωστών ως "παραγόντων", κάθε είδους χαραμοφάηδων χρυσοκανδάρων βδελλών του κάθε κρατικού προϋπολογισμού, περίπου 20.000 ατόμων. Μοιράζουν χρήμα, μήπως είναι δικό τους; πλήρωσαν άλλωστε ποτέ φόρο οι μεγαλοβιομήχανοι, οι τραπεζίτες, οι εφοπλιστές και οι μεγαλοκατασκευαστές ή οι συγκροτηματάρχες των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης.

Αγωνιστήκαμε όχι βέβαια για να πείσουμε τους "αθάνατους" αλλά για να ενημερώσουμε και να εξεγείρουμε την κοινή γνώμη για το τι την περιμένει με την ολυμπιάδα. Για την παρωδία του "αθλητικού πνεύμα-

θρασύτατα ομολογούμενος.

Εμείς συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια σε όλα αυτά. Έχουμε υποβάλλει μνητήρια Αναφορά για την διασπάθιση του δημοσίου χρήματος στην "Αθήνα '97" και θα στραφούμε ενάντια στην Σύμβασή που υπέγραψαν ήδη η Επιτροπή Διεκδίκησης και ο Δήμαρχος Αθηναίων με την ΔΟΕ, η οποία όχι μόνο είναι αποικιακή και χειρότερη από την Σύμβασή της "Αθήνας '97" αλλά εί-

των δυνάμεων με τις οποίες μας ενώνουν κοινοί στόχοι, εργατικών συνδικάτων, οικολογικών οργανώσεων, διανοήσης, ανθρώπων της Τέχνης και του πολιτισμού, επιστημονικών συλλόγων, νομικών και άλλων ειδικών, για να δυναμώσει μια γενικότερη αντίσταση στην καταστροφική πορεία της χώρας μας.

**ΤΑΣΙΚΟΙ
ΑΓΩΝΕΣ!**

Πρωτοβουλά Πολιτών ενάντια στην διεξαγωγή των ολυμπιακών αγώνων του 2004 στην Αθήνα

τος". Για την καταστροφή και λεηλασία του αττικού περιβάλλοντος, όπου με το "ολυμπιακό καμουφλάζ" προσπαθούν να αρπάξουν ό,τι ως τώρα δεν μπόρεσαν: τον λιπώδη, την φαληρική ακτή, την Πάρνηθα, τον Σχουνιά.

Για την διασπάθιση του δημοσίου χρήματος σε εποχή μονόπλευρης λιτότητας.

Ο αγώνας μας έγινε σε απερίγραπτα όνισες συνθήκες και σε σχεδόν καθολική συνομοσία σιωπής από τα ΜΜΕ, ενώ η σύλληψη των μελών της Πρωτοβουλίας απροκάλυπτα ομολογήθηκε από τον κυβερνητικό Εκπρόσωπο ότι έγινε επειδή ήταν αντίθετη στις κυβερνητικές επιδιώξεις. Φασισμός απροκάλυπτος και

και αντίθετη με το ελληνικό Σύνταγμα και την ελληνική Νομοθεσία. Αυτή η Σύμβαση θα καταπέσει και θα κάνουμε κάθε προσπάθεια γι' αυτό.

Θα περιφρουρήσουμε το Αττικό Περιβάλλον, και θα στραφούμε ενάντια σε κάθε έργο που θίγει την Αθήνα με κάθε νομικό τρόπο, στο Συμβούλιο της Επικρατείας, στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο και όπου αλλού ή με όποιον άλλο τρόπο χρειαστεί.

Στεκόμαστε δίπλα στο λαϊκό κίνημα, σε κάθε αγώνα ενάντια στις καταστροφικές συνέπειες που απορρέουν από την ανάληψη της ολυμπιάδας, και ζητάμε την συστράτευση στον αγώνα όλων εκείνων

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΟ 2004 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΘΗΝΑ, 5 Σεπτεμβρίου 1991

Χτες 4 Σεπτεμβρίου, ώρα 12 το βράδυ, δύο νέοι συνελήφθησαν κατηγορούμενοι ότι θα προσπαθούσαν να διανείμουν φέιγ-βολάν εναντίον της Ολυμπιάδας του 2004. Η δίκη τους άρχισε σήμερα και συνεχίζεται αύριο ενώ οι ίδιοι παραμένουν κρατούμενοι.

Μετά τις συλλήψεις των 6 διαδηλωτών της Πρωτοβουλίας Πολιτών ενάντια στη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων το 2004 στην Αθήνα, ο αυταρχικός κατήφορος συνεχίζεται.

Οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες ανέκαθεν είχαν κακή σχέση με τη δημοκρατία. (Η Δ.Ο.Ε. μια κλειστή αυτοδιοριζόμενη λέσχη, ο φρανκιστής πρόεδρος της Χουάν Αντόνιο Σάμαρανκ, η σφαγή των φοιτητών του 1968 στους Ολυμπιακούς του Μεξικό. Το Ελληνικό κράτος δε διστάζει να καταφύγει στην χωρίς προσχήματα καταστολή ακόμα και σήμερα με τα φώτα της διεθνούς δημοσιότητας στραμμένα πάνω του, ακόμα και με τον κίνδυνο του διεθνούς διασυρμού του. Πολύ περισσότερο αργότερα, αν σκεφθούμε την απειλή για τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα που θ' αντιπροσωπεύει η διοργάνωση της Ολυμπιάδας στα επόμενα χρόνια.

- Έτσι θα επιχειρηθεί να καμφθούν οι αντιδράσεις των εργαζόμενων που θα βλέπουν τα εισοδήματά τους να συμπιέζονται και τεράστια ποσά να κατασπαταλώνονται στους ημέτερους.

- Έτσι θ' αντιμετωπιστούν οι αντιτάσεις των κατοίκων που θα βλέπουν τις γειτονιές τους να καταστρέφονται από τα εκτελούμενα έργα των Ολυμπιακών Αγώνων.

- Έτσι θα δοθεί η εικόνα της "τάξης και της ευπρέπειας" που θα καθησυχάζει τους νέους πατρώνες της χώρας.

Συλλήψεις και δίκες διαδηλωτών, προληπτικές συλλήψεις για να μη γίνει η διανομή φέιγ-βολάν, κρατική τρομοκρατία και καταστολή. Αυτό είναι το πρόσωπο της Ελληνικής διεκδίκησης της διοργάνωσης, το είδος της έμφασης στον πολιτισμό που επαγγέλεται η ελληνική υποψηφιότητα.

Στη χώρα που γεννήθηκε η δημοκρατία η προοπτική της Ολυμπιάδας το 2004, φμώνει κάθε αντίθετη άποψη.

Θα το ανεχτούμε;

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 101

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfaparc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Οι ληστευόμενοι... πάνε στον παράδεισο αρκεί να μην αντιστέκονται

(Η ομιλία του Σημίτη στην ΔΕΘ)

Λίγα λεπτά μετά την απόφαση της ΔΟΕ που ανέθετε την Ολυμπιάδα του 2004 στην Ελλάδα, ο Σημίτης από το βήμα της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης παρουσίαζε, γεμάτος υπερηφάνεια και σιγουριά για την επιτυχία, τους νέους οικονομικούς στόχους της κυβέρνησης αλλά και τις νέες θυσίες που απαιτούνται από τον ελληνικό λαό. Αποφασιστικός και κατηγορηματικός ως προς τη θέληση της κυβέρνησης να υλοποιήσει το πρόγραμμά της - πληρώνοντας ο λαός ακριβά το τίμημα του προγράμματος σύγκλισης - χωρίς να υπολογίσει στο εξής τις όποιες αντιδράσεις, αλλά και αποκαλυπτικός για το ρόλο της Ελλάδας στα Βαλκάνια.

Είναι φανερό ότι η Ελλάδα κατέχει μια στρατηγική θέση στην περιοχή που μπορεί να την χαρακτηρίσει περιφερειακή δύναμη, πάντα όμως με τη "ρετινιά" της εξαρτημένης χώρας και κάτω από τις εντολές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όπως και να 'χει, αυτό το ρόλο πρέπει να τον υπενθυμίζει και να τον υπερασπίζεται κάθε στιγμή. Σ' αυτό αποσκοπούσε άλλωστε και η αναφορά από πλευράς Σημίτη στην συμμετοχή του ελληνικού στρατού στη νατοϊκή ειρηνευτική δύναμη που κατέλαβε την Αλβανία, λέγοντας χαρακτηριστικά ότι: "αντιμετωπίσαμε με σύνεση την κρίση στη γειτονική χώρα".

Στην ομιλία του τόνισε καθαρά την ανάγκη ανοίγματος στις γειτονικές χώρες. Βάση εξόρμησης του ελληνικού κεφαλαίου θα είναι η Θεσσαλονίκη, με την Εγνατία Οδό να γίνεται ο κεντρικός άξονας συγκοινωνιών και μεταφορών αλλά και με μια σειρά έργων στην Βόρειο Ελλάδα που θα βοηθήσουν στις κινήσεις των επιχειρήσεων.

Πρωταγωνιστικό ρόλο στη διείσδυση έχουν η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ καθώς και αρκετές τεχνικές εταιρείες. Η αρχή έχει γίνει με τον ΟΤΕ να συμμετέχει σε επενδύσεις στην Αλβανία και χώρες της πρώην Γιουγκοσλαβίας καθώς επίσης και από την Εθνική Τράπεζα η οποία ενδιαφέρθηκε νωρίς για την αλβανική αγορά. Όσο για τη ΔΕΗ είναι ήδη έτοιμο το σχέδιο δημιουργίας σειράς θυγατρικών εταιριών που θα προχωρήσουν στις κατάλληλες συνεργασίες δίνοντας προτεραιότητα στις χώρες: Αλβανία, Ρουμανία, Βουλγαρία.

Σημαντικά γι' αυτό του είδους τις κινήσεις είναι τα εξής:

- 1) Θα χρηματοδοτηθούν από κονδύλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 2) Θα εντάσσονται στο πλαίσιο επίσημης πρωτοβουλίας των ΗΠΑ για την "συνεργασία των κρατών της Βαλκανικής".

Στη δεύτερη φάση της ομιλίας του ασχολήθηκε με τους διαφωνούντες - "μη έχοντες" της κοινωνίας τους οποίους λίγο πολύ αποκάλυψε ανθέλληνες.

Βαλκανική μητρόπολη λοιπόν η Θεσσαλονίκη, οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην Αθήνα, Μεγάλες Ιδέες, Λαμπρά Οράματα και Υψηλά Ιδανικά.

Για να αντιμετωπιστούν με επιτυχία οι δυσκολίες που θα προκύψουν και για να φτάσουμε όσο πιο γρήγορα στο επιθυμητό αποτέλεσμα - μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος και του πληθωρισμού, περιορισμός των κοινωνικών δαπανών - χρειάζεται εθνική ομοψυχία (Το τρένο της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης δεν μπορεί να μας παραμένει). Δεν έχουν θέση εδώ διαφωνίες, αντιρρήσεις ή διεκδικήσεις που υπονομεύουν το μέλλον της χώρας. Αυτή θα είναι η πολιτική της κυβέρνησης και στο μέλλον, σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση των κοινωνικών αντιστά-

σεων απ' όπου κι αν προέρχονται.

Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο και είχε πολλούς αποδέκτες. Όχι μόνο τους χιλιάδες εκπαιδευτικούς που βρίσκονταν από νωρίς έξω από το χώρο της ΔΕΘ, αλλά και όλους τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους, τους νέους, τους κατοίκους της επαρχίας.

Στο στόχαστρο της κυβέρνησης μπήκαν οι εκπαιδευτικοί που δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις των καιρών και συνεχίζουν με θράσος να υπερασπίζονται την επετηρίδα, την "ταφόπλακα της παιδείας" όπως είπε χαρακτηριστικά.

Στο στόχαστρο μπήκε το 80% περίπου που δεν δέχεται τις αναγκαστικές συνενώσεις των κοινοτήτων, δεν δέχεται την ισχυροποίηση της εξουσίας, δεν δέχεται να χάσει την πολιτιστική του κληρονομιά και ιδιαιτερότητα.

Στο στόχαστρο ακόμα και οι κάτοικοι της Χαλκιδικής, που αντιδρούν στη δημιουργία μεταλλείων χρυσού στην περιοχή τους. Μ' αυτό τον τρόπο εκθέτουν την Ελλάδα στην πολιτισμένη Ευρώπη.

Η συνέχεια ήταν πιο απολαυστική. "Η πολιτική μας δεν έχει σχέση με πολιτική λιτότητας" είπε. Η μείωση δηλαδή των πραγματικών εισοδημάτων, η αύξηση της φορολογίας, η μαύρη εργασία ως λύση για τους άνεργους, η αύξηση της ανεργίας, είναι πλασματικά στοιχεία που εμφανίζονται από όσους υποσκάπτουν τα θεμέλια της κυβέρνησης.

"Αυτή η πολιτική επίσης δεν έχει σχέση με την τρομοκρατία" είπε, αναφερόμενος στη Συνθήκη Σέγκεν, η οποία στην ουσία "προστατεύει τον πολίτη". Το ίδιο μάλλον ισχύει και για τα μπλόκα, την αστυνομοκρατία, τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα.

Η συμφωνία των χαμηλών στρωμάτων, των "μη έχοντων" με την κυβερνητική πολιτική είναι η συνταγή για να μεγαλοφυγήσει το έθνος, για να γίνει ισχυρή η χώρα. Αυτό είχαν στο μυαλό τους οι συνδικαλιστές όταν δέχονταν τον κοινωνικό διάλογο με το κεφάλαιο πριν ένα χρόνο. Οι ανθέλληνες εργαζόμενοι όμως, οι ληστευόμενοι αυτής της κοινωνίας θα το δεχτούν;

T.X.

Καταγγελία εργαζομένων

Καταγγέλλουμε τον αυταρχισμό και την τρομοκρατία που ασκήθηκε και ασκείται αυτό το διάστημα, στην Εταιρεία "ΔΑΦΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ Α.Ε." στο Τμήμα Κυκλοφορίας, Αβέρωφ 26-28, 4ος όροφος στον Περισσό.

Συγκεκριμένα, στις 17/4 απολύθηκαν δύο συνάδελφοι, οι Σπ. Βώρος και Γ. Αγγελτάκης, επειδή αρνήθηκαν να παραβιάσουν το ισχύον εργασιακό καθεστώς και αντέδρασαν στην προσπάθεια της εργοδοσίας να το εντατικοποιήσει και να το κάνει περισσότερο αυταρχικό. Στην συνέχεια, με την συμπαράσταση των συναδέλφων και την παρέμβαση του κλαδικού σωματείου, οι απολύσεις ανακλήθηκαν.

Ωστόσο η εργοδοσία, θέλοντας να πάρει την ρεβάνς, προχώρησε την 1/7/97 σε νέα απόλυση. Αυτή τη φορά, η απόλυση αφορά την Μέλ. Κορωναίου και όλους τους αλλοδαπούς.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η διαμεσολάβηση της εργοδοτικής τρομοκρατίας γίνεται από προϊστάμενο, διακεκριμένο ενεργό μέλος του

αντιεξουσιαστικού χώρου, με περγαμηνές στους αγώνες για συμπαράσταση και κοινωνική αλληλεγγύη, συμμετοχή σε αγώνες για απελευθέρωση απεργών πείνας και πολιτικών κρατουμένων, ενεργή σχέση με συνοικιακές ριζοσπαστικές ομάδες και έντυπα, ένθερμο υποστηρικτή της ισότητας ελλήνων και ξένων εργατών.

Φαίνεται όμως, πως όσο πιο μακριά βρίσκεται ο χώρος άσκησης των κοινωνικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών, ιδιαίτερα από τον εργασιακό χώρο, για τον οποίο μάλιστα έχει την αποκλειστική ευθύνη της διαχείρισής του, τόσο το καλύτερο. Έτσι εξηγείται και η άρνηση αποδοχής του διαλόγου - έστω και αστικοδημοκρατικού τύπου - και η πάταξη οποιασδήποτε αμφισβήτησης της μονομερούς άρσης - αποφασίζουμε και διατάζουμε - του μέχρι πρότινος ισχύοντος καθεστώτος εργασιακών όρων (ωράρια, αμοιβές, εργασιακή συμπεριφορά, κ.λ.π.).

Η αντιεξουσιαστική αντίληψη περί

διαφωνίας και συλλογικής στάσης και πάλης, φθάνει μέχρι του "ελεύθερου δικαιώματος" της απόλυσης των εργαζομένων και της προνομιακής μεταχείρισής του χαφιεδισμού και των χαφιέδων, σαν μέσο ελέγχου. Όσο για την "κομμουνιστική" αντίληψη περί ενότητας και αδελφότητας ελλήνων και ξένων εργατών, η μεταχείριση των ξένων εργατών κωδικοποιείται στη φράση: "αν δεν σας αρέσει - από δέκα χιλιάδες να παίρνετε οχτώ και ακόμα λιγότερα δουλεύοντας περισσότερο χρόνο όταν το απαιτεί η εργοδοσία, χωρίς αντίστοιχη αύξηση - υπάρχουν και οι οικοδομή όπου οι ξένοι πληρώνονται με 5.000", και φθάνει μέχρι την πλήρη εξίσωσή τους στο δικαίωμα της απόλυσης.

Ο Δ. Μέλλος, μέλος της Αριστερής Παρέμβασης Χαλανδρίου, τα έχει ταιριάξει όλα με την ευρύχωρη συνείδησή του. Με τους 500 στο Πολυτεχνείο του '95, με τον αρχιφασίστα Βορίδη στα δικαστήρια, με τους εργάτες στους δρόμους, με την εργοδοσία στην δουλειά του, και μάλιστα ως νόμιμος και αδιάλλακτος εκπρόσωπος των συμφερόντων της. Με την μεγαλοθυμία στους εύκολους καιρούς, δικτατορία όταν εντείνονται τα προβλήματα και οι πιέσεις.

Εμείς, που οι αγώνες μας ξεκινούν από τις ανάγκες μας, ό,τι υπάρχει σήμερα, ως δικαίωμα αρνούμαστε να απεμπολήσουμε. Δηλώνουμε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε, αποκαλύπτοντας τα χίλια πρόσωπα της εργοδοτικής εξουσίας και των διαμεσολαβητών της.

Διεκδικούμε

- την ανάκληση της τρομοκρατικής απόλυσης της Μέλ. Κορωναίου και των αλλοδαπών

- την εφαρμογή και σεβασμό των συμφωνημένων εργασιακών όρων και την συμμόρφωση της εργοδοσίας στις υποχρεώσεις της να παράσχει στους εργαζομένους της, τους στοιχειώδεις όρους που προβλέπονται από τους κανόνες υγιεινής και ασφάλειας

Ομάδα εργαζομένων στην εταιρεία "ΔΑΦΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ Α.Ε."*
Τμήμα Κυκλοφορίας

* Πρόκειται μεταξύ άλλων, για τα περιοδικά: T.V. taxi, Out of Limits, ΣΟΚ, 01, Diva, Music Cafe of Out, Αμυνα και Διπλωματία κ.λπ.

2ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Στις 12, 13, 14 Σεπτεμβρίου, Παρασκευή, Σάββατο, Κυριακή, στο λόφο Κολωνού (Ιωαννίνων και Καπάνεως) πραγματοποιείται το 2ο αντιρατσιστικό φεστιβάλ. Την ευθύνη της όλης διοργάνωσης έχει το συντονιστικό των αντιρατσιστικών οργανώσεων και των κοινοτήτων μεταναστών, ενώ στο φεστιβάλ συμμετέχουν 18 οργανώσεις αλλοδαπών και 26 ελληνικές.

Την Παρασκευή 12 Σεπτεμβρίου στις 7μμ θα γίνει ανοιχτή συνέλευση μεταναστών οι οποίοι, μετά την ενημέρωση που θα κάνει η δικηγόρος Ιωάννα Κούρτοβικ σχετικά με την πορεία των προεδρικών διαταγμάτων για τη νομιμοποίηση, θα συζητήσουν τη στάση τους απέναντι στην αποσπασματική και αυταρχική "νομιμοποίηση" που μεθοδεύει η κυβέρνηση. Στη συνέλευση μέχρι τώρα έχουν δηλώσει μετανάστες-μετανάστριες από 21 χώρες. Στις 10μμ θα γίνει λαϊκό γλέντι με τη Μαριώ και το συγκρότημα "Τομπουρλίκα".

Το Σάββατο 13 Σεπτεμβρίου θα γίνει συζήτηση με συντονίστρια την Αδριάννα Μαρδάκη κι ομιλητές τον Γκαουσου Τραορέ, μετανάστη από το Μπαλί στη Γαλλία κι από τους πρωταγωνιστές της περσινής κατάληψης της παρισινής εκκλησίας του Αγίου Βερνάρδου, εκπρόσωπο της οργάνωσης "Sans Papiers" (Μετανάστες Χωρίς Χαρτιά) και Ανί Πουρ, στέλεχος του μαζικού κινήματος DAL (Δικαίωμα στη Στέγη) και πρόεδρο της οργάνωσης υπεράσπισης ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων "Έχουμε Δίκιο". Οι δύο προσκεκλημένοι θα αναφερθούν στο αντιρατσιστικό κίνημα στην Ευρώπη και στην ενότητα μεταναστών, ανέργων, κι αστεγών που διαμορφώνεται στη Γαλλία, αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Στις 10μμ θα πραγματοποιηθεί συναυλία με τα συ-

γκροτήματα Σπιριδούλα, Ενδελέχεια, Active Member, Magic de Spell, Γιώργος Τσίγκος και μαύροι κύκλοι.

Την Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου στις 7μμ η συζήτηση έχει θέμα "Εθνικισμός και ρατσισμός στην Ελλάδα", θα τη συντονίσει Η Σίσσυ Βώβου και θα μιλήσουν οι Αμπντουλαχίμ Ντεντέ μειονοτικός τουρκικής καταγωγής από τη Θράκη κι εκπρόσωπος της Μειονοτικής Κίνησης για τα Ανθρώπινα και Μειονοτικά Δικαιώματα, Γκάζι Καπλάνι Αλβανός μετανάστης στην Ελλάδα, Χρήστος Λάμπρου πρόεδρος του μορφωτικού συλλόγου Τσιγγάνων Αγίας Βαρβάρας και Τζεμίλ Τζιερ Τούρκος πολιτικός πρόσφυγας κι εκπρόσωπος της ΓΕΦΥΡΑΣ-Πολιτιστικού κέντρου των λαών της Ανατολής. Στις 10μμ συγκροτήματα μεταναστών από το Κονγκό, τις Φιλιππίνες, τη Συρία, τη Γκάνα, την Τουρκία, τη Σειρά Λεόνεα κ.α. θα τραγουδήσουν και θα χορέψουν.

Την Παρασκευή στις 6μμ και το Σάββατο την ίδια ώρα θα γίνουν πολυεθνικοί αγώνες σκακιού τους οποίους θα συντονίσει η ελληνική σκακιστική ομοσπονδία, ενώ και στις τρεις μέρες του φεστιβάλ θα υπάρχει έκθεση αντιρατσιστικής φωτογραφίας κι αφίσας καθώς και κουζίνες με γεύσεις από 11 χώρες.

Η είσοδος στο φεστιβάλ είναι δωρεάν για τους μετανάστες και 1000 δρχ για τους Έλληνες. Τα έξοδα που υπολογίζονται σε 5.000.000 δρχ και τα όποια κέρδη θα υπάρξουν θα διατεθούν στο Στέκι Μεταναστών και το Κέντρο Υποστήριξης Οικονομικών και Πολιτικών Προσφύγων που ήδη λειτουργούν στον 1ο όροφο του κτηρίου της οδού Βαλτετσίου 35 στα Εξάρχεια.

Εκδήλωση...

Την Παρασκευή 19 Σεπτεμβρίου, στις 8.30 μμ, στο στέκι Ανω Κάτω Πατησίων (Νάξου 75), θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση (προβολή βίντεο, έκθεση φωτογραφιών) σχετικά με τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τον περασμένο Ιούνιο στο Αμστερνταμ, της ημέρας που συγκλήθηκε η συνδιάσκεψη της Διακυβερνητικής της Ε.Ε.

Αντιεθνικιστική συνάντηση στη Βενετία (12,13,14 Σεπτέμβρη)

Αυτή την Κυριακή, 14 Σεπτέμβρη, η "Λέγκα του Βορρά" θα πραγματοποιήσει στην Βενετία μια φέστα για την ανακήρυξη της "Παδανίας". Κοινωνικά Κέντρα, καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα και άλλα εγχειρήματα αυτοοργάνωσης από ολόκληρη την Ιταλία έχουν προγραμματίσει για τις 12, 13 και 14 Σεπτέμβρη στην Βενετία μια σειρά αντι-εκδηλώσεων, στις οποίες έχουν δώσει πανευρωπαϊκό αντιεθνικιστικό χαρακτήρα. Σε αυτή την τριήμερη συνάντηση συμμετέχουν οργανώσεις και ομάδες από διάφορες χώρες, όπως πχ εκπρόσωποι του κινήματος "Χωρίς Χαρτιά" (για τους μετανάστες) και της "Δράσης Ενάντια στην Ανεργία" από τη Γαλλία, κα. Στη συνέχεια παραθέτουμε αποσπάσματα από το κείμενο-πρόσκληση στη συνάντηση.

Στις 14 Σεπτέμβρη του 1997, η "Λέγκα του Βορρά" θα πραγματοποιήσει στη Βενετία την επίσημη ανακήρυξη ενός νέου εθνικού κράτους, της λεγόμενης "Παδανίας". Αυτή είναι η τελευταία πράξη μιας σειράς πολιτικών και κοινωνικών γεγονότων που, στους τελευταίους μήνες, οδήγησαν στην ανάπτυξη κουλτούρας και πρακτικών απόσχισης σε περιοχές της βόρειας Ιταλίας και κύρια στη βορειοανατολική. Πρόκειται για ένα πολιτικό σχέδιο με κύρια χαρακτηριστικά το ρατσισμό και τη μη-ανεκτικότητα, με στόχο τη γέννηση ενός νέου μικρο-εθνικισμού, βασισμένου στην "παδανέζικη εθνική ταυτότητα", στις σκληρές νεοφιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές και στον κοινωνικό αποκλεισμό. Θέλουν ένα νέο κράτος στην Ευρώπη, ρατσιστικό και αυταρχικό, λες και δεν φτάνουν αυτά που ήδη υπάρχουν, λες και η τραγωδία των λαών της πρώην Γιουγκοσλαβίας δεν διδάξε τίποτα!

Ο "παδανέζικος μικρο-εθνικισμός" είναι ένας από τους δηλητηριώδεις καρπούς των μεγάλων μεταβολών στην κοινωνία και την παραγωγή στην τελευταία 25ετία, της δημιουργίας μιας ελεγχόμενης από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές ενιαίας παγκόσμιας αγοράς, των νέων σχέσεων ανάμεσα στο "παγκόσμιο" και το "τοπικό". Ο αγώνας ενάντια στη βαρβαρότητα και την αποσύνθεση που γεννά αυτή η κατάσταση είναι αναγκαίος για όσους οραματίζονται τη δημιουργία νέων δρόμων για την απελευθέρωση, για έναν κόσμο στα μέτρα των ανθρώπων, ένα κόσμο πιο δίκαιο, πιο ελεύθερο.

Η συνάντηση στη Βενετία στα μέσα του Σεπτέμβρη αποτελεί ευκαιρία για μια ξεκάθαρη μαζική και συγκρουσιακή αντιπαράθεση, ενάντια σε κάθε ρατσιστική και αποσχιστική πρόθεση, με το άνοιγμα μιας πραγματικής αντιπαράθεσης όλων των κοινωνικών και πολιτικών εμπειριών που συγκρούονται με τις νέες κοινωνικές αντιθέσεις, των εμπειριών που επιδιώκουν να γευτούν νέους δρόμους πολιτικής δράσης, νέους οριζόντες κοινωνικής αλλαγής.

(...)
Σήμερα είναι αναγκαίο, δίκαιο, εφικτό να ξεγεγερθούμε ενάντια στη νεοφιλελεύθερη τάξη, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, από τους χώρους μας, από εκεί όπου ζούμε, από εκεί όπου δουλεύουμε. Από τα χωριά, τις πόλεις, τις χώρες μας...

Είναι αναγκαίο να δημιουργήσουμε νέες μορφές πολιτικής δράσης, πέρα από τα όρια της "εθνικότητας", να τελειώνουμε αποφασιστικά με τις πολιτικο-οργανωτικές μορφές που καθορίζονται από τον χαρακτήρα του "εθνικού", να συνδέσουμε την "τοπική" πολιτική δράση με το παγκόσμιο, να ξεπεράσουμε ριζοσπαστικά τη μορφή του κόμματος και κάθε συγκεντρωτικής οργάνωσης, να συνθέσουμε σχέσεις, προτάσεις, πρωτοβουλίες αγώνα και συνεργασίας ανάμεσα σε διαφορετικά υποκείμενα, τόπους και περιοχές, να δημιουργήσουμε, όπου αυτό είναι δυνατό, ξεκινώντας από την τοπική διάσταση, μορφές αυτοκυβέρνησης, ριζοσπαστικής δημοκρατίας, οικειοποίησης από τη βάση της διαχείρισης, να πιέσουμε μέσα από τη σύγκρουση με τις τοπικές αρχές, για να κατακτήσουμε δικαιώματα, χώρους, καλύτερες συνθήκες ζωής, για να δημιουργήσουμε και να εξαπλώσουμε, πέρα από κάθε σύνορο και όριο, τα δίκτυα των αντιξουσίων και της νέας αλληλεγγύης, για να πετύχουμε βήμα-βήμα, πόλη-πόλη, τόπο-τόπο, κατακτήσεις νέες, αν και τμηματικές, νέα δικαιώματα, αξιο-

πρεπείς συνθήκες ζωής για όλους, ενάντια στο ρατσισμό, την ξενοφοβία, τον αποκλεισμό... Μια νέα ιστορία μπορεί να γεννηθεί: μιλά η απλή και γνήσια γλώσσα της δικαιοσύνης και της ελευθερίας για τους εκμεταλλευόμενους, τους καταπιεσμένους, τους αδύναμους... η πραγματική δημοκρατία και ο νέος χώρος των κοινών, η δημιουργία αλληλέγγυων και συνεργαζόμενων κοινότητων. Για το δικαίωμα στην ύπαρξη ως ανώτατη αξία, ενάντια στους εργατίστικους μύθους της αποτελεσματικότητας και της παραγωγικότητας της αγοράς και του χρήματος! Ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό! Αλλά και ενάντια σε κάθε δογματική, φονταμενταλιστική και χλιαστική ιδεολογική παράδοση. Δεν υπάρχει τελική λύση ή απολύτρωση, "ώρα μη-δέν" ή αντικειμενική επιστήμη του μέλλοντος. Προφήτες και Κασσάνδρες κάθε λογής, η εποχή σας τελείωσε. Το μόνο στο οποίο μπορούμε να υπολογίζουμε είναι αυτά

που το πραγματικό κίνημα κατακτά καθημερινά, σε κάθε χώρο, μέσα στην υλικότητα της σύγκρουσης.

(...)

Ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση εδραιώνονται και λειτουργούν μέσα από συγκεκριμένους μηχανισμούς: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, διεθνείς συμφωνίες, όπως η GATT, η NAFTA κλπ...

Σε ότι αφορά την παγκοσμιοποίηση στην Ευρώπη, αυτό που την χαρακτηρίζει είναι αναμφίβολα η Ευρώπη του Μάαστριχτ, όπως σχεδιάστηκε και υλοποιείται από τους ισχυρούς και τους διάφορους μηχανισμούς τους. Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, του χρήματος και του κεφάλαιου... αυτό διαλαλούν οι νεοφιλελεύθερες σειρήνες. Και την ίδια στιγμή, νέα σύνορα και φραγμοί για μυριάδες άντρες και γυναίκες διωγμένους από τη γη τους, νέες και πιο βαθείες ιεραρχίες, ανισότητες, διακρίσεις, διάλυση του κράτους πρόνοιας και καταστολή των δικαιωμάτων στο όνομα της οικονομίας και της ανταγωνιστικότητας. Αναγέννηση νέων μικρο-εθνικισμών: κάθε "ομογενής περιοχή" αγωνίζεται ενάντια στις υπόλοιπες για μια θέση στον ήλιο της πολιτικοοικονομικής αγοράς μιας νέας Ευρώπης που πετάει στα σκουπίδια τους αδύναμους και τους φτωχούς, υψώνοντας ρατσιστικά και ξενοφοβικά σύνορα, στο όνομα της ιδιοκτησίας και του εγωισμού.

Χθές στην Γιούγκοσλαβία, σήμερα στη Βόρ-

ρεια Ιταλία, αύριο ποιος ξέρει!

Αυτό λοιπόν είναι το σκηνικό στο οποίο πρέπει να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε ένα νέο πολιτικό υποκείμενο:

- Για την επανοικειοποίηση από τη βάση των δημόσιων, συλλογικών αγαθών, των κοινωνικών αξιών χρήσης
- Για το δικαίωμα σε μια αξιοπρεπή ύπαρξη, μέσα από μια ριζοσπαστική μεταμόρφωση της ίδιας της έννοιας της εργασίας
- Για τη δημιουργία ενός νέου πολιτικού υποκειμένου κι ενός νέου χώρου των κοινών, ενάντια στο έθνος-κράτος και κάθε εθνικισμό, παλιό και νέο
- Ενάντια στις αποσχίσεις και τους διαχωρισμούς που βασίζονται στον εγωισμό, τον αποκλεισμό, τον εθνικό, ρατσιστικό και φασιστικό φονταμενταλισμό
- Για την κατάργηση όλων των συνόρων και τη δημιουργία ενός δικτύου αλληλέγγυων κοινότητων

Αυτή η συνάντηση δεν πρέπει να είναι ένα πεδίο διαλεκτικής αντιπαράθεσης ή μια απλή παρέλαση διαφορετικών πολιτικών υποκειμένων και ατόμων. Πρέπει να εντοπιστούν υλικές προτάσεις αγώνα και σύγκρουσης, αρχίζοντας από το ζήτημα των συνόρων, για την πραγματοποίηση μιας ημέρας υλικής άρνησης των συνόρων, εν όψει της εφρμογής της συνθήκης του Σένγκεν.

Αναρχία στην Ανατολική Ευρώπη

Στις 27 με 31 Αυγούστου στην πόλη Λβοβ της Ουκρανίας πραγματοποιήθηκε η 6η συνάντηση "Ανατολή-Δύση". Αυτή η συνάντηση διοργανώνεται από αναρχικούς και αναρχοσυνδικαλιστές με σκοπό την προσέγγιση αντιξουσιστών της Ανατολικής και της Δυτικής Ευρώπης.

Την πρωτοβουλία για την πρώτη συνάντηση είχε η FAU, το γερμανικό τμήμα της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς. Φέτος, εξαιτίας προβλημάτων με τις βίζες, στη συνάντηση συμμετείχαν αντιπρόσωπων αναρχικών ομάδων και οργανώσεων αποκλειστικά από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Συγκεκριμένα, από την Πολωνία, την Τσεχία, τη Ρωσία, την Ουκρανία και τη Λευκορωσία. Η συνάντηση είχε περισσότερο το χαρακτήρα

ανταλλαγής εμπειριών και γνωριμίας, χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένη θεματολογία. Η πιο συγκεκριμένη πρόταση ήταν αυτή της δημιουργίας ενός αντιξουσιστικού ηλεκτρονικού δικτύου πληροφόρησης για την Ανατολική Ευρώπη, μια πρόταση της Αναρχικής Ομοσπονδίας της Πολωνίας, η οποία έχει ήδη ξεκινήσει την λειτουργία του. Το δίκτυο ονομάζεται ALTER-EE και όποιος επιθυμεί να εγγραφεί σε αυτό για να λαμβάνει ειδήσεις και να στέλνει ειδήσεις, μπορεί να στείλει μήνυμα στο ακόλουθο e-mail:

<ALTER-EE@PLEARN.EDU.PL>.

Από την ενημέρωση για τη δράση των αναρχικών στην Ανατολική Ευρώπη, έγιναν φανερές οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν εξαιτίας της έντονης καταστολής (κατά τη διάρκεια της συνάντησης η κρατική ασφάλεια κάλεσε για ανάκριση τους διοργανωτές) και της μεγάλης ανάλπτυξης των φασιστικών και εθνικιστικών ομάδων. Για παράδειγμα, στις 18 του περασμένου Μάρτη στο Κίεβο, 13 αναρχικοί συνελήφθησαν επειδή απλά μοίραζαν προκηρύξεις.

Στην Μόσχα, αναρχικοί που μοίραζαν προκηρύξεις στην πορεία της πρωτομαγιάς, ξυλοκοπήθηκαν άγρια από ασφαλίτες, με αποτέλεσμα δύο απ' αυτούς να οδηγηθούν στο νοσοκομείο. Πρόσφατα, καταστάθηκε βίαια η κατάληψη στέγης "Zenklova" στην Πράγα, ενώ και πάλι στην Τσεχία, σε ένα πιο σοβαρό περιστατικό, τον Ιούλη που μας πέρασε, ο αναρχικός Vacla Jez όταν δέχθηκε την επίθεση ομάδας φασιστών του "Πατριωτικού Μετώπου" τραυματίστηκε πυροβολώντας τον έναν από αυτούς. Ο Jez συνελήφθη για διπλή απόπειρα ανθρωποκτονίας και αντιμετωπίζει ποινή 15 χρόνων.

Οι συνθήκες είναι ιδιαίτε-

"Αναρχία-μητέρα της τάξης"

ρα σκληρές στη Λευκορωσία, όπου το καθεστώς του δικτάτορα Λουκασένκο καταπνίγει κάθε αντίθετη άποψη. Σχετικά με την κατάσταση στη Λευκορωσία αλλά και την υπόθεση του Vacla Jez, θα υπάρξει ειδική ενημέρωση σε επόμενο φύλλο του "Αλφα".

Φυσικά, ιδιαίτερες δυσκολίες υπάρχουν και εξαιτίας της άθλιας οικονομικής κατάστασης στην Ανατολική Ευρώπη, όπου ακόμα και η έκδοση μιας προκήρυξης αποτελεί ένα μεγάλο οικονομικό κόστος για τους συντρόφους. Από την άλλη μεριά, οι σκληρές οικονομικές συνθήκες, γεννούν έντονη δυσανεξία στον πληθυσμό και δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για την διάδοση των αναρχικών ιδεών. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι η περιοχή Ντονμπάς της Ουκρανίας, όπου οι σύντροφοι της αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας RKAS, παίρνοντας ενεργό μέρος στις απεργίες των ανθρακωρύχων (οι οποίοι είχαν μείνει απλήρωτοι για 9 μήνες), κατέκτησαν το σεβασμό και την αποδοχή των απεργών. Οι εφημερίδες τους "Αναρχία" και "Γκόλος Τρουντά" ("Φωνή της Εργασίας") διανέμονταν δωρεάν στους ανθρακωρύχους σε χιλιάδες αντίτυπα.

Η επόμενη συνάντηση ορίστηκε να πραγματοποιηθεί το επόμενο καλοκαίρι στην Βαρσοβία.

Αποχαιρετισμός των εκπροσώπων του EZLN

Σύντροφοι και συντρόφισσες, θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε για τις μεγάλες προσπάθειες που καταβάλατε για την ελπίδα και την αρμονία στις καρδιές μας. Χέρι-χέρι θα φτιάξουμε μια δυνατότερη, πιο ανθρωπινή ενότητα. Θα δώσουμε μορφή στις στιγμές του αγώνα, στις χώρες μας, στον κόσμο. Ελπίζουμε μαζί η δεύτερη συνάντηση για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό να ωφελήσει τις ζωές μας σήμερα και για πάντα. Ας μην ξεχνάμε πως η δική μας ενότητα, η ενότητα των εκμεταλλεζόμενων, των ταπεινωμένων, είναι δυνατότερη από αυτή αυτών που μας καταπιέζουν. Έτσι μπορούμε να διδαχθούμε από τη δύναμη της απλότητας και της ταπεινότητας μας, μαζί με τους λαγνώστους συντρόφους μας, καθώς θα γνωρίζαμαστε μέσα από τον αγώνα. Είμαστε ίσοι, κανείς δεν είναι πιο σημαντικός. Είμαστε όλοι σημαντικοί. Ευχαριστούμε τους συντρόφους της Ανδαλουσίας για την φιλοξενία τους και το παράδειγμα που μας πρόσφεραν. Προτιμούμε να είναι φτωχοί αλλά ελεύθεροι, προτιμούμε την ανθρωπινή αξιοπρέπεια. Θα συναντηθούμε μέσα στον αγώνα και θα μάθουμε περισσότερα. Ευχαριστούμε τα αδέρφια μας στην Μαδρίτη για τη φιλοξενία και την φροντίδα τους. Τα αδέρφια μας στη Βαρκελώνη, για την αφοσίωση και το κουράγιο των νέων της πόλης. Τους συντρόφους της Ruesta για τις ιδέες τους για τις διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους, που ο κόσμος πρέπει να μάθει να σέβεται. Και όσους ήρθαν στο Al Muñecar, τους ευχαριστούμε για την φιλοξενία και τους αγώνες τους. Κι ευχαριστούμε όλους όσους βρίσκεστε τώρα εδώ, σε αυτό το αγρόκτημα που ονομάζεται "El Indiano" που είναι μια καλή εικόνα για τον τρόπο που η ανθρωπότητα αγωνίζεται δημιουργώντας παραδείγματα. Αδέρφια, σας ζητάμε να συνεχίσετε να αντιστέκεστε, όπως θα κάνουμε κι εμείς. Το μέλλον σας, και το δικό μας, είναι να θριαμβεύσουμε. Μας δείξατε πως όλα πρέπει να είναι για όλους, τίποτα για μας. Σας ευχαριστούμε αδέρφια, θα ξανασυναντηθούμε σύντομα.

Συντόφισσα Dalia και σύντροφος Felipe, μέλη των βάσεων στήριξης του EZLN, El Indiano, 3 Αυγούστου 1997

ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ: Μια πρώτη ματιά

Ένας νέος κόσμος;

Φανταστείτε για μια στιγμή πως ανεβαίνεται σ' ένα λόφο που φωτίζεται μόνο από τ' άστρα κι από ένα μακρινό πυροτέχνημα, σε μια ζεστή αυγουσιάντικη νύχτα, στην Ανδαλουσία, στο νοτιότερο άκρο της Ισπανίας. Κοιτώντας τα άστρα, δείχνετε την κόκκινη λάμψη του Άρη στη συντρόφισσα που κρατάτε το χέρι της. Έρχεται από την άλλη άκρη της Ευρώπης. Πίσω σας βρίσκεται ένα αγρόκτημα, που το είχαν εγκαταλείψει οι ιδιοκτήτες του, αλλά που τώρα το έχουν καταλάβει εργάτες γης. Πίσω σας εκατοντάδες σύντροφοι προσπαθούν μες στο σκοτάδι να διασχίσουν ένα στενό ποτάμι. Τρίγυρω ελιές ανηφορίζουν τις πλαγιές και το κοκκινωπό χρώμα είναι τώρα σκοτεινό και δροσερό.

Κάποιος μπροστά αρχίζει να τραγουδά στα ισπανικά τον ύμνο της CNT, το "A Las Barricadas". Σιγά-σιγά κι άλλοι ακολουθούν το παράδειγμα του, στα ιταλικά, στα τούρκικα, σε άλλες γλώσσες, συχνά απλά σφυρίζοντας εκεί όπου δεν ξέρουν τα λόγια. (...) Όσοι βρίσκονται σ' αυτό το δρόμο, έχουν έρθει από όλο τον κόσμο, από περισσότερες από 50 χώρες. Άφησαν για μια στιγμή τους αγώνες στις χώρες τους για να έρθουν εδώ, για να ονειρευτούν μαζί μια νέα πραγματικότητα. Τα σκληρά χαρακτηριστικά ενός αγρότη από τη Βραζιλία δίπλα σε μια ηλιοκαμμένη κοπέλα από μια βερολινέζικη κατάληψη.

Andrew Flood, Ανταπόκριση από την Διηπειρωτική για το A-Infos.

24 Ιουλίου 1997, Βαρκελώνη. Μια αφίσσα με τις μορφές του Ζαπάτα, του Σαντίνο, του Ντουρρούτι και του Τσε Γκεβάρα καλεί σε μια συγκέντρωση υποδοχής των συμμετεχόντων στην Διηπειρωτική που έρχονται οδικώς από τη Γαλλία, μια συγκέντρωση στο χωριό Le Pertus, στο μνημείο όσων έφυγαν από τη χώρα μετά τη νίκη του Φράνκο. Δεν υπάρχει καλή συνεννόηση και λιγότερα από 100 άτομα φτάνουν στη συγκέντρωση από τη Γαλλία. Το απόγευμα της ίδιας μέρας "καταλαμβάνεται" και καλύπτεται από πανό το άγαλμα του Κολόμβου, στο κεντρικότερο σημείο της πόλης, και μια ακόμα αυτοκινητοπομπή που φτάνει στην Βαρκελώνη εκείνη την ώρα δέχεται την γνωρίζει την υποδοχή με πυροτεχνήματα, μουσική και ενθουσιασμό. Το βράδυ της ίδιας μέρας πραγματοποιείται γιορτή υποδοχής στο γήπεδο της γειτονιάς Vallbona. Ο αναρχικός κιθαρίστας από την Ουρουγουά José Molina χαιρετίζει τους 800 συγκεντρωμένους λέγοντας πως "ο Ζαπάτα δεν είχε πεθάνει, απλά ξεκουραζόταν για να επιστρέψει δυνατότερος. Το ίδιο και ο Μπουενavenτούρα Ντουρρούτι, που θα επιστρέψει σ' αυτή τη γη".

25 και 26 Ιουλίου, Μαδρίτη. Αυτές τις δύο μέρες όλοι οι συμμετέχοντες θα έπρεπε να βρίσκονται στην Μαδρίτη για την επίσημη έναρξη. Τα οργανωτικά προβλήματα είναι βουνό. Ο αριθμός των συμμετεχόντων παραμένει άγνωστος: πολλοί δεν έχουν έρθει καν στην πόλη, ενώ από την άλλη 700 άτομα ήρθαν για να δηλώσουν συμμετοχή χωρίς καμμία προηγούμενη ειδοποίηση. Το βράδυ της 26ης γίνεται η επίσημη έναρξη, με μια συγκέντρωση στην αρένα του San Sebastián, έξω από την Μαδρίτη. Μπροστά σε 5.000 άτομα, εμφανίζονται για πρώτη φορά στην Ευρώπη εκπρόσωποι των ζαπατίστας, οι ινδιάνοι Dalia και Felipe από τις βάσεις στήριξης του EZLN. Τη συγκέντρωση χαιρετίζουν εκπρόσωποι ινδιάνικων οργανώσεων, διαβάζεται μήνυμα του Mumia-Abu-Jamal. Η συγκέντρωση εξελίσσεται σε γιορτή που κρατά μέχρι νωρίς το πρωί.

27 Ιουλίου. Το μεσημέρι πραγματοποιείται διαδήλωση στους κεντρικούς δρόμους της Μαδρίτης, που είναι εντελώς άδεια μιας και είναι Κυριακή και η θερμοκρασία ξεπερνά τους 40 βαθμούς. Μετά την πορεία ο κόσμος μοιράζεται στις διαφορετικές πόλεις της Ισπανίας όπου έχουν κατανεμηθεί οι διαφορετικές ομάδες εργασίας.

28, 29, 30 και 31 Ιουλίου. Συζητήσεις στις διάφορες ομάδες εργασίας. Όσοι έμειναν στην Μαδρίτη, συζητούν στους χώρους μιας τεράστιας

Μαδρίτη, 27 Ιουλίου 1997

πραγματικά κατάληψης, του "Laboratorio", που παλιά ήταν τεχνολογικό ινστιτούτο. Συζητήσεις κύρια σχετικά με την οικονομία, όπου παρουσιάζεται η δράση καταλήψεων, κολλεκτίβων και κοοπερατίβων από πολλές χώρες του κόσμου. Καταλήψεις από την Ιταλία παρουσιάζουν ένα δικτυο "αλληλέγγυου εμπορίου" που έχουν δημιουργήσει, μια πρόταση που δημιουργεί πληθώρα αντιδράσεων: από ολοκληρωτικά απορριπτικές ως έντονα θετικές, κύρια από την μεριά εκπροσώπων μιας αγροτικής κοοπερατίβας από τη Νικαράγουα, στην οποία συμμετέχουν 20.000 οικογένειες και οι οποίοι τονίζουν πως οι συνθήκες του καπιταλιστικού ανταγωνισμού τους οδηγούν σε εξόντωση και πρέπει να ανακαλύψουν τρόπους επιβίωσης. Προτείνεται η πραγματοποίηση αντισυνάντησης κατά τη διάρκεια της συνάντησης του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στη Γενεύη, το Μάη του 1998 και η οργάνωση μιας κοινής βδομάδας δράσης ενάντια στο Μάαστριχτ το Δεκέμβρη του 1997.

Στο **Almuñecar**, στην Ανδαλουσία, συζητούνται το ζήτημα των φυλακών (εισηγήσεις σχετικά με την κατάσταση των έγχρωμων κρατούμενων στις ΗΠΑ, των πολιτικών κρατούμενων της RAF, τις εξεγέρσεις στις φυλακές στην Ελλάδα κα.), το ζήτημα της ερωτικής πολυμορφίας (εκτεταμένη εισήγηση από την ILGA), το ζήτημα των μεταναστών (σημαντικές εισηγήσεις από οργανώσεις μεταναστών), το ζήτημα της περιθωριοποίησης (εισηγήσεις της βραζιλιάνικης οργάνωσης "Meninos da Rua" για τα παιδιά που ζουν και πεθαίνουν στους δρόμους του Σαο Πάολο), για το ζήτημα της απελευθέρωσης των ζώων κ.α.

Στο κατελιγμένο αγρόκτημα **"El Indiano"** στην Ανδαλουσία συζητείται το ζήτημα της γης, κάτω από πληθώρα διαφορετικών οπτικών: ριζοσπαστικές οικολογικές ομάδες, αγροτικές κοοπερατίβες από το Μεξικό, τον Ισημερινό, το Σαλβαδόρ, μέλη αναρχικών αγροτικών κολλεκτίβων/καταλήψεων γης από την Ισπανία (υπάρχουν πάνω από 60!). Συζητείται επίσης το ζήτημα της υγείας και της γεννητικότητας.

Στο χωριό **Ruesta** της Αραγωνίας συζητούνται τα ζητήματα της περιθωριοποίησης και των φυλακών, όπου την προσοχή συγκεντρώνει ο εκπρόσωπος του MRTA στην Ευρώπη, ο Isaac Velazco.

Στη **Βαρκελώνη** βρίσκεται το μεγαλύτερο τμήμα των συμμετεχόντων στην Διηπειρωτική. Ο κόσμος έχει μοιραστεί σε 10 διαφορετικά σημεία μέσα στην πόλη, ενώ το ζήτημα της κουτούρας συζητείται σε ένα χωριό δυο ώρες έξω από τη Βαρκελώνη, το Serra d' Almos (βλέπε άρθρο της δίπλα σελίδας). Σε κάθε ένα από τα διαφορετικά σημεία, ο κόσμος χωρίζεται ξανά σε τρεις ή και τέσσερις ομάδες εργασίας, τριάντα με σαράντα διαφορετικές συζητήσεις, με συμμετοχή συνολικά πάνω από 1500 ατόμων, διασκορπισμένων σε ολόκληρη την πόλη. Τα όσα διαδραματίστηκαν στην Βαρκελώνη είναι τόσα που ακόμα και η συνοπτική αναφορά τους απαιτεί ξεχωριστό άρθρο. Να σημειώσουμε την πραγματοποίηση, στις 29 Ιουλίου, μιας μεγάλης πορείας αλληλεγγύης στην κατάληψη "La Vakeria" που αποτελούσε έναν από τους χώρους της Διηπειρωτικής και η αστυνομία είχε εξαγγείλει την πρόθεσή της να την καταστείλει, κάτι που προς το παρόν

τουλάχιστον αποτράπηκε. Α, ναι. Αυτή τη στιγμή στην Βαρκελώνη υπάρχουν πάνω από 70 (εβδομήντα!) καταλήψεις...

1 και 2 Αυγούστου. Ολομέλεια στο κατελιγμένο αγρόκτημα "El Indiano", στο νοτιότερο άκρο της Ανδαλουσίας. Όσοι βρισκόμασταν στην Βαρκελώνη, έπρεπε να κάνουμε ένα ταξίδι 20 ωρών. Γι' αυτό το ταξίδι, χρησιμοποιήθηκε ένα τρένο αποκλειστικά για τη Διηπειρωτική, με 20 βαγόνια για τους συμμετέχοντες, ένα βαγόνι με τεχνικό εξοπλισμό και ένα μπαρ που δεν σταμάτησε στιγμή να λειτουργεί. Υπήρχαν άτομα που έπαιζαν φλαμένκο, παλιά αναρχικά και αντάρτικα τραγούδια για πάνω από 10 ώρες χωρίς διακοπή. Η τελική ολομέλεια έγινε σε ένα χώρο του κατελιγμένου αγρόκτηματος, όπου η κουραστική ανάγνωση των συμπερασμάτων της κάθε ομάδας εργασίας σε δύο-τρεις γλώσσες, σε συνδυασμό με την θερμοκρασία των 45 βαθμών κελσίου, οδήγησε πολλούς από μας για μπάνιο στο κοντινό ποτάμι. Το βράδυ της πρώτης μέρας, διαδήλωση στο κοντινό χωριό Puerto Serrano (όπου ο αριθμός των διαδηλωτών υπερέβαινε αυτόν των κατοίκων) και το βράδυ της δεύτερης μέρας μια ακόμα φιέστα.

3 Αυγούστου. Επιστροφή όλων, με το τρένο της διοργάνωσης, στην Μαδρίτη. Λίγο πριν φτάσουμε στην πόλη, σε κάποιο από τα βαγόνια συναντούμε συντρόφους από την Τουρκία. Αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης το κείμενο που δημοσιεύεται στη διπλανή σελίδα.

Για επίλογο αυτής της σύντομης πρώτης παρουσίασης, αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα από το κείμενο απολογισμού της Διηπειρωτικής που μας έστειλαν σύντροφοι από τη Νότια Αφρική που συμμετείχαν στη συνάντηση:

"Έγινε ιδιαίτερα φανερό πως υπάρχει και αναπτύσσεται ένα διαφορετικό είδος αντίστασης στο νεοφιλελευθερισμό. Αν και ετερόκλητο και ευρύ, έχει ως κοινό σημείο τις στρατηγικές αντίστασης και ανατροπής που βασίζονται στην απελευθέρωση της ποιότητας της ζωής από τις μισθωτές σχέσεις, την απόρριψη της καπιταλιστικής μισθωτής εργασίας. Εκφράζει την προτίμησή του στην αυτονομία και την αυτοκυβέρνηση ως τρόπους αγώνα. Είναι ανοιχτό σε μια πληθώρα κινήσεων, σεβόμενο την διαφορετικότητα και την ανεξαρτησία τους και είναι καχύποπτο απέναντι στα κόμματα και το κράτος, έννοιες που στο παρελθόν εξέφραζαν τις κυρίαρχες οργανώσεις της εργατικής τάξης. Επιπλέον, επικρίνει ανοιχτά την επιστροφή στο κράτος-πρόνοιας και της ιδεολογίας της ανάπτυξης, ως τμήμα της κριτικής του στο νεοφιλελευθερισμό. (...) Ένα άλλο ουσιαστικό σημείο είναι πως δεν μπορεί να υπάρξει αντίσταση στο νεοφιλελευθερισμό αν δεν βασίζει την ανάλυση και την οργάνωσή της στην κατανόηση των βαθιών αλλαγών στην φύση της παραγωγής και της προλεταριακής υποκειμενικότητας. Και αυτή είναι η τελική απάντηση σε κάθε προσέγγιση που βασίζεται στη δυναμική των θεσμών και στα φαντασιακά είδωλα της τάξης, της συνειδήσης, της οργάνωσης.

ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ: Μια προσωπική μαρτυρία

Η τέχνη της αντίστασης και η αντίσταση της τέχνης

El Priorat, αρχές Αυγούστου 1997

Το τυχαίο γεγονός ότι οι συζητήσεις με θέμα την κουλτούρα πραγματοποιήθηκαν σε ένα αγρόκτημα στη συγκεκριμένη περιοχή, μας έδωσε τη δυνατότητα να έχουμε μια απάντηση σε όσους υποστηρίζουν ότι η αυτοοργάνωση των αναγκών μας και η αυτοδιαχείριση των ζώων μας αποτελεί μια ουτοπία.

To Serra d' Almos. Είναι ένα μικρό χωριό τριακοσίων κατοίκων στους πρόποδες ενός λόφου, δέκα λεπτά με τα πόδια από το μέρος διεξαγωγής των συζητήσεων. Κατά την επανάσταση του '36, το χωριό αποτελούσε ένα από τα κέντρα των αναρχικών στην περιοχή. Τη συγκεκριμένη περίοδο είχε αποκτήσει αυτονομία και αυτοδιοίκηση. Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, το φρανκικό κράτος επέβαλλε την υπαγωγή του χωριού στη διοίκηση μιας διπλανής κοινότητας. Ήταν η απαρχή μακρόχρονων αγώνων -που συνεχίζονται έως σήμερα- για την αυτοδιαχείρισή του.

Η συνέλευση των κατοίκων αποφάσισε να μη διατηρούν καμιά επαφή με το ισπανικό κράτος και να αυτοοργανώσουν τις ανάγκες τους. Οι αποφάσεις παίρνονται μέσα από μια γενική συνέλευση που αποτελείται και από τους 300 κατοίκους του χωριού, ενώ καλλιεργούν συλλογικά τη γη. Έχουν αντιμετωπίσει το πρόβλημα ύδρευσης και της άρδευσης -άλυτο μέχρι το '68- κατασκευάζοντας ένα υδραγωγείο και πολλά χιλιόμετρα αγωγών μόνοι τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι αρνήθηκαν την κρατική επιχορήγηση που τους δόθηκε για το σκοπό αυτό. Το ίδιο ακριβώς έγινε και με το σχολείο του χωριού, ενώ φτιάξαν ακόμα και κοινοτική πισίνα! Προφανώς, μετά απ' όλα αυτά δεν πρέπει ν' ακούγεται παράξενο ότι δεν υπάρχει ούτε αστυνομία.

Απ' ότι μας είπαν οι ίδιοι οι κάτοικοι, το γεγονός ότι δεν τους δόθηκε αυτοδιοίκηση δεν έχει να κάνει ούτε με πολιτικό, ούτε με οικονομικό κόστος. Απλώς το κράτος εκδήλωσε την αντίθεσή του στη διάθεση των ανθρώπων να μάχονται για τα δικαιώματά τους. Χαρακτηριστικά ειπώθηκε επίσης ότι το μισό χωριό είναι αναρχικό ενώ το άλλο μισό κομμουνιστές (και πραγματοποιούν δύο διαφορετικές πορείες την Πρωτομαγιά!).

Έχοντας λοιπόν την τύχη να γνωρίσουμε το χωριό αυτό και την ιστορία του, περίπου εξήντα άτομα από κοινωνικά κέντρα, καταλήψεις και συλλογικότητες από την Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Αμερική και Ελλάδα κληθήκαμε να συζητήσουμε και να ενεργήσουμε βάση κάποιων κοινών προβληματισμών, που, απ' ότι αποδείχθηκε στην πορεία, είχαμε. Ξεπερνώντας το πρόβλημα των μεταφράσεων, οι συζητήσεις εξελίχθηκαν σε ικανοποιητικό επίπεδο, ίσως γιατί δεν υπήρχαν ιδιαίτερες ιδεολογικές αποκλίσεις, (μιας και η πλειοψηφία των παρευρισκομένων άνηκε στον αναρχοαυτόνομο-αντιεξουσιαστικό χώρο) και ζητήθηκε εξαρχής να μην υπάρξουν αντιπαραθέσεις τέτοιου είδους, αφού καταλήγουν συνήθως σε χρονοβόρες φιλολογικές συζητήσεις.

Η αλήθεια είναι ότι τίποτα το πραγματικά καινούργιο δεν ειπώθηκε. Αλλά αυτό πιστεύω ότι ήταν και αναμενόμενο. Το σημαντικό όμως είναι ότι έγινε προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα δίκτυο αντιστάσεων με βάση την τέχνη ως μορφή αγώνα και να εδραιωθεί ένα δίκτυο αντιπληροφόρησης.

Τα περισσότερα από όσα σκεφτόμαστε, από όσα αντιλαμβανόμαστε είναι ψεύτικα. Δε διαθέτουμε αρκετά γεγονότα, η όραση μας είναι πολύ περιορισμένη, δεν είμαστε ελεύθεροι

να δούμε ούτε να σκεφτούμε. Όταν κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος μπορεί να δημιουργήσει. Και η τέχνη είναι ζωή. Αν θέλω να διαφυλάξω τον κόσμο, διαιωνίζω τη ζωή. Όσο ζουν άνθρωποι, αυτό πρέπει όλοι να κάνουμε.

Η τέχνη είναι ένα όνειρο και, όπως κάθε όνειρο, εικόνα του κόσμου. Δε διαλέγουμε να δουλέψουμε στην τέχνη, αλλά στον κόσμο. Να κρατήσουμε ψηλά έναν καθρέπτη που είναι μονάχα η αποσυνθεμένη εικόνα των σκατών και να θαβόμαστε από κάτω τους. Ένας σωρός από κοπριά που κανένας δεν είναι υ-

ποχρεωμένος να κοιτάξει. Μια μοναδική ζωή από το τίποτα. Και η τέχνη είναι μια άσκηση πάνω σε μια βάση καθαρής συλλογικότητας. Η τέχνη όπως θα πρέπει να υπάρχει (γι' αυτό και οι ιταλοί σύντροφοι ζήτησαν την αλλαγή της έννοιας με αυτήν του self-production), απαλλαγμένη από κάθε εξάισια μορφή, απαλλαγμένη από το χρήμα, τη χλιδή και τους νόμους της αγοράς, απαλλαγμένη από την κυρίαρχη κουλτούρα, απορρίπτοντας όλα εκείνα που μέσα από το κομφορμισμό διακηρύσσουν τις συμβάσεις του πολιτισμού, τους δρόμους προς τον πρώιμο θάνατο.

Και εδώ υπάρχει το πρόβλημα. Το πρόβλημα που υφίσταται η επαναστατική τέχνη. Τους επαναστάτες καλλιτέχνες στην αρχή η εξουσία τους αγνοεί, στη συνέχεια τους περιφρονεί. Και όταν τίποτα από αυτά δεν πιάσει, προσπαθεί να τους εξουδετερώσει φορτώνοντάς τους με τιμές. Και παράλληλα ο καλλιτέχνης δεν πρέπει να προσχεδιάζει το μέλλον. Μόνο μια μαζική δράση θα επιτελέσει αυτό που πρέπει να επιτελεστεί. Αυτό από άποψη στρατηγικής δείχνει ποια είναι η δουλειά της τέχνης. Πάνω σε ένα κοινό σημείο αναφοράς λοιπόν πρέπει να συντονίσουμε με μια κοινή στρατηγική τις δράσεις μας.

Δυστυχώς, αν όχι όλοι, οι περισσότεροι έχουμε τη νοοτροπία του σκλάβου. Έχουμε περάσει από τη φυλακή της δουλείας στη φυλακή της δουλείας. Η καθημερινή ζωή. Δε τη βλέπουμε και δεν μπορούμε να τη δούμε όπως είμαστε. Να γιατί είμαστε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Χρησιμοποιούμε αυτή την έννοια όταν όλα επισπεύδονται. Και ζούμε σε τέτοιους καιρούς.

Η διάθεση για χρήσιμα πράγματα μπερδεύεται μαζί με άχρηστα πράγματα. Όταν υπάρ-

χει διαθέσιμος χρόνος όλα είναι ενδιαφέροντα, για όσο είναι ενδιαφέροντα. Αλλά δεν υπάρχει αρκετός χρόνος. Βλέπουμε όλους τους κινδύνους και την αποσύνθεση γύρω μας, την αναγνωρίζουμε, νιώθουμε την έκτακτη ανάγκη σε κάθε άνθρωπο, σε κάθε σπιτί, σε κάθε μέρος. Όταν όμως φτάσουμε και στο σημείο να τα αισθανθούμε, θα δράσουμε. Και όταν δράσουμε θα αλλάξουμε τον κόσμο.

Μια τέχνη δράσης. Ένα δίκτυο συντονισμένης δράσης. Το γκρέμισμα της γλώσσας, η απόσπασή της από την άρχουσα τάξη, η δημιουργία νέων μορφών επικοινωνίας. Το γκρέμισμα της γλώσσας σημαίνει το γκρέμισμα των αξιών και της άρρωστης λογικής. Η γλώσσα στην υπηρεσία της φαντασίας και της αναταραχής του νου.

Η αυτοοργάνωση και η αυτοδιαχείριση σαν αντιπαράθεση στην συστηματική οργάνωση της κοινωνικής δομής που εξουσιάζει σώμα και πνεύμα. Το άνοιγμα των κοινωνικών κέντρων στο ευρύ κοινό και η αποφυγή της περιθωριοποίησής τους που φαντάζει τόσο δελεαστική στην αλαζονία κάποιων από μας. Ενάντια στην οικονομική εξαθλίωση και την επιβολή της δυτικής κουλτούρας που μας αποξενώνει από τη γη, τις ανάγκες μας και τους εαυτούς μας. Μια αναζήτηση κατάλληλων μέσων για την παρασκευή τροφής και σκέψη ώστε να τρεφόμαστε αρκετά και να καρποφορούμε. Να πάψουμε επιτέλους να δανειζόμαστε την ινδιάνικη κουλτούρα και να την ρομαντικοποιούμε καλύπτοντας τα δικά μας συναισθηματικά κενά.

Τα πράγματα είναι απλά. Προσωπικά η κλίση μου είναι το θέατρο. Η ζωή μου είναι μέσα στον κόσμο. Επομένως ένα θέατρο δράσης στον κόσμο. Η τέχνη δεν είναι επάγγελμα. Είναι ένας δρόμος προς την αλήθεια τόσο για το δημιουργό όσο και για το θεατή.

Παρά τις αποκλίσεις που υπήρχαν, πάνω-κάτω αυτά τα συμπεράσματα ειπώθηκαν και σε πρώτο επίπεδο η ανταλλαγή εμπειριών και οι επαφές που πραγματοποιήθηκαν εκείνες τις τρεις μέρες με άφησαν ικανοποιημένη. Μιλήσαμε για ένα δίκτυο αντιστάσεων. Να υλοποιηθεί. Ναι. Και ελπίζω να μη σταθούμε μόνο στα λόγια όσοι βρεθήκαμε εκεί και όσοι ακόμα συμμερίζονται τις απόψεις μας. Θα υπάρχουν σίγουρα κάποιοι που θα αναρωτιούνται πώς είναι δυνατόν να μιλάμε για τέχνη και κουλτούρα στη ζωή όταν ακόμα και η ίδια η έννοια της ζωής τίθεται υπό αμφισβήτηση. Όταν δεν μου αρέσει η ζωή που ζω και βλέπω γύρω μου προσπαθώ να δημιουργήσω νέα μορφή ζωής. Και η τέχνη είναι γέννηση νέας μορφής ζωής.

Θα κλείσω με κάτι κλεμμένο που νιώθω πως περιλαμβάνει ότι θέλαμε τελικά να πούμε όλοι βρεθήκαμε στο El Priorat εκείνες τις μέρες:

"Κατηγορώ τους θεσμούς και τη δομή ότι εξαναγκάζουν τη φαντασία να κρύβεται κι ότι δημιουργούν τέτοια απογοήτευση που ο καρκίνος του κόσμου μεγαλώνει εξαιρετικά. Κατηγορώ εμάς ότι επιτελούμε επαναστάσεις που δίνουν τροφή σε όλους τους ανθρώπους αλλά που μας κάνουν σκλάβους της βιομηχανικής τεχνοκρατίας που ικανοποιεί περπατές υλικές ψευτοανάγκες. Δε μένει χρόνος για συζήτηση. Πρέπει να θρέψουμε όλον τον κόσμο αμέσως και να βεβαιωθούμε ότι δε φτιάχνουμε τις βάσεις ενός σχεδίου όπου το μυαλό στερεώνει. Η απελπισία εκμηδενίζει κάθε δράση".

Κείμενο απόμων από την Ελλάδα και την Τουρκία που συμμετείχαν στην Διηπειρωτική

Εμείς, άτομα από την Ελλάδα και την Τουρκία που συμμετείχαμε στη Διηπειρωτική, είχαμε την ευκαιρία να συναντηθούμε και να προτείνουμε τη δημιουργία ενός δικτύου αντίστασης στο νεοφιλελευθερισμό στα Βαλκάνια, στο επαναστατικό πνεύμα της συνάντησης.

Η ευαίσθητη κατάσταση στα Βαλκάνια, που προκαλείται από την ανάπτυξη του εθνικισμού και του милитарισμού και την επίθεση του νεοφιλελευθερισμού, κάνει αυτή την προσπάθεια σημαντική και απαραίτητη. Είμαστε αποφασισμένοι να αγωνιστούμε ενάντια σε όλους τους στρατούς, που είναι όπλα στα χέρια της κυρίαρχης τάξης για την στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, τη δημιουργία εξωτερικών εχθρών και την επίτευξη των ιμπεριαλιστικών τους σχεδίων. Είμαστε ενάντια στα σύνορα και τις φυλακές και απαιτούμε την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων και στις δύο χώρες.

Προτείνουμε την πραγματοποίηση στα Βαλκάνια μιας συνάντησης μεταξύ ανθρώπων από την Ελλάδα και την Τουρκία και πιθανώς κι από άλλες χώρες, μια συνάντηση ενάντια στο εθνικισμό, την κρατική καταστολή, τους στρατούς, τις φυλακές και τα σύνορα. Είναι ένα ανοιχτό κάλεσμα σε ανθρώπους από αυτές τις χώρες που θέλουν να αντισταθούν και το μόνο κριτήριο για τη συμμετοχή είναι οι συλλογικότητες και τα άτομα που θα συμμετάσχουν να μην υιοθετούν εθνικιστικές θέσεις.

Επίσης, υποστηρίζουμε την ιδέα που προτάθηκε στην Διηπειρωτική για την διοργάνωση ενεργειών ενάντια στα σύνορα στις 12 Σεπτεμβρίου του 2000. Εκείνη την ημέρα, άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο θα διασχίσουν τα σύνορα χωρίς να δείχνουν διαβατήρια ή βίζες.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΞΕΧΑΣΜΕΝΩΝ

Ο Don Durito στο Zócalo*

“Θα πας στην πορεία;”. Μπορεί αυτή να είναι η πιο συχνή ερώτηση που σου απευθύνουν τις τελευταίες μέρες στο San Cristóbal, αλλά ελάχιστα σημαίνει πως ολόκληρη η ζωή της πόλης περιστρέφεται γύρω από την πρώτη μεγάλη πορεία των ζαπατίστας στην πόλη του Μεξικού.

Δευτέρα μεσημέρι, και οι 1.111 σύντροφοι και συντρόφισσες θα φτάσουν από ώρα σε ώρα στην κεντρική πλατεία μιας πόλης 120

περίπου χιλιάδων κατοίκων που μοιάζει να παρακολουθεί ατάραχη και αφοσιωμένη στους καθημερινούς της ρυθμούς γεγονότα που πολλοί θεωρούν ιστορικά, μιας πόλης που υποτίθεται πως αποτελεί

**Ανταπόκριση, Ε.Π.,
San Cristóbal de las Casas,
Μεξικό, 8 Σεπτέμβρη**

το “κέντρο” των ζαπατιστικών εξελίξεων, το κομβικό σημείο των ζαπατιστικών κοινοτήτων. Η πρώτη φορά που μετά από πολύ καιρό σημειώθηκε κάποια πολιτική κινητικότητα ήταν μόλις χθες βράδυ, με την προβολή της τελευταίας συνέντευξης του “El Sur” στην κεντρική πλατεία που παρακολουθούσαν καμιά 50αριά άνθρωποι κάτω από ασταμάτητη βροχή, ενώ παραδίπλα σύντροφοι δούλευαν για το στήσιμο μιας εξέδρας. Κατά τα λοιπά, πλήθη τουριστών, ινδιάνες που πωλούν τα γνωστά κουκλάκια-ζαπατίστας στους κεντρικούς δρόμους, στο σταθμό των λεωφορείων, στα νυχτερινά μαγαζιά, coletos (πλούσιοι λευκοί) που οδηγούν με ιλιγγιώδη ταχύτητα τα πολυτελή αυτοκίνητά τους με τα σκουρόχρωμα τζάμια, αγορές φρούτων, ειδών χειροτεχνίας και κάθε λογής αντικειμένων, ένα κουβάρι από φωνές, στολίδια, υπερβολή, χρώματα και παιδάκια -απίστευτα πολλά παιδάκια- και γιορτές, αναρίθμητες γιορτές, επέτειοι, πυροτεχνήματα, φωνές. Από την άλλη πλευρά, η ιδιαίτερη κοινότητα των συντρόφων και συντροφισσών από τις πρωτοβουλίες και ομάδες αλληλεγγύης από ολόκληρο τον κόσμο που βρίσκονται σε ένα διαρκές πηγάδι-έλα στις ζαπατιστικές κοινότητες, που ανταλλάσσουν πληροφορίες, απόψεις και κριτικές για το ζαπατιστικό κίνημα, τη μεξικάνικη κοινωνία, τις πολυάριθμες μη κυβερνητικές οργανώσεις, το ρόλο της εκκλησίας και προπαντός -αυτές τις στιγμές- που προετοιμάζουν τη συμμετοχή τους στο 4ήμερο караβάνι αλληλεγγύης και αντίστασης και στο ιδρυτικό συνέδριο του Frente.

Σε αντίθεση με τις υπόλοιπες πολιτείες του Μεξικού, όπου εν όψει της πορείας επικρατεί συντονιστικός αναβρασμός, στην Chiapas κυριαρχεί η ασυνεννοησία, το απρόβλεπτο, η απουσία οργάνωσης. Μπορεί στην Alianza Cívica της πόλης να ετοιμάζουν φαγητό για τους/τις 1.111 -που στην πραγματικότητα θα είναι χιλιάδες-, το BACOSAN (κίνημα των συνοικιών, των περιχώρων και των κοινοτήτων του San Cristóbal) να οργανώνει τον κόσμο του, μπορεί οι Επιτροπές Πολιτών για τον Διάλογο (CCD), που ξεπερνούν τις 40 στην Chiapas, να συνεδριάζουν, χωρίς να καταφέρνουν να συνεργάζονται, και στο γραφείο του Enlace Civil να συγκεντρώνεται κόσμος από ολόκληρο τον κόσμο, αλλά στην ουσία είναι ανύπαρκτη η μεταξύ τους συνεργασία, όπως και μεταξύ των ποικίλων πολιτικών, αγροτικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων, των ινδιάνικων ενώσεων και των ομάδων πολιτών. Στο San Cristóbal δεν υπάρχει γραφείο του Frente, δεν υπάρχει Frente. Υπάρχουν ομάδες 2-3 ανθρώπων, διάσπαρτες και απομονωμένες. Οι μόνοι που φαίνεται να έχουν προετοιμαστεί πολύ καλά για την έξοδό τους είναι οι σύντροφοι και συντρόφισσες από τις ζαπατιστικές κοινότητες. Από εδώ αναμένεται να αποχωρήσουν πάνω από 50 πούλμαν, φορτηγά και αυτοκίνητα με ζαπατίστας από τις κοινότητες-βάσεις στήριξης, που θα συνενωθούν με χιλιάδες άλλους στην Oaxaca, στην Puebla, στην Morelos, στην πόλη του Μεξικού. Ωστόσο, ενώ η πόλη δείχνει φαινομενικά ήρεμη, οι δρόμοι είναι γεμάτοι από χαφιέδες, ανθρώ-

πους της αστυνομίας, της υπηρεσίας μετανάστευσης, του στρατού, ενώ έχουν γίνει γνωστές οι πιέσεις και η τρομοκρατία που ασκεί η κυβέρνηση στους ιδιοκτήτες λεωφορείων που αρνούνται να νοικιάσουν τα λεωφορεία τους σε “ζαπατίστας και παράνομους χωρίς χαρτιά”. Είναι χαρακτηριστικό πως συντρόφισσα που δυο βδομάδες πριν ταξίδευε για την πόλη του Μεξικού, αναγκάστηκε να υποστεί δεκάεξι ελέγχους από την υπηρεσία μετανάστευσης και τα διάφορα τμήματα της αστυνομίας και του στρατού.

Αυτή είναι πολύ συνοπτικά η εικόνα που παρουσιάζει το San Cristóbal αυτές τις μέρες, αλλά πολύ περισσότερο είναι η πόρτα που ανοίγει γύρω στις 2.00 τα ξημερώματα -

σ’ ένα σπίτι όπου χορεύουμε σύντροφοι και συντρόφισσες από διάφορες χώρες- και εμφανίζονται ο Eddie και η Monce που επιστρέφουν από δουλειά στην κοινότητα και μαζί τους το χαμόγελο του συντρόφου από την οργάνωση για τους κατούμενους “La voz de Cerro Hueco” από την βόρεια Chiapas, που έμεινε περίπου δύο χρόνια στο κελί μιας άθλιας φυλακής, χωρίς φαγητό, χωρίς φάρμακα, χωρίς επισκεπτήρια.

Chiapas: πόλεμος δίχως πόλεμο και ειρήνη δίχως ειρήνη

Από τις εφημερίδες των τελευταίων ημερών: ενδείξεις για περισσότερες αποστολές κοκαίνης από την Tapachula • ανακρίνοντας 60 πολίτες και στρατιωτικούς • Ocosingo, Chiapas: ψεύτικα μέλη του EZLN εξαπατούν χωρικούς • Υποτιθέμενοι αστυνομικοί απαγάγουν μέλος του FZLN • 3ο Informe (αναφορά) του προέδρου Zentillo, η Pemex (Μεξικάνικα πετρέλαια) υπό συζήτηση • Ποινική δίωξη εναντίον νεαρών που είχαν καταλάβει 3 σχολεία στην Tihuaná • Απεργία πείνας δύο δασκάλων στο San Luis Potosí • 2.000.000 μεξικάνοι πάσχουν από κατάθλιψη • Νέο κύμα βίας στις πολιτείες της πόλης του Μεξικού • Επίσκεψη του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού σε πολιτικούς κρατούμενους στην Oaxaca • έρευνα για το αν η Citibank ξέπλενε χρήματα του καρτέλ Juárez • Κινητοποιήσεις χωρικών και ψαράδων ενάντια στη Pemex • Συνεχίζεται η στρατιωτική πίεση στις εξεγερμένες κοινότητες • 25.000 νέοι και νέες σε ροκ συναυλία για την Chiapas στην πόλη του Μεξικού • οι ΗΠΑ θα εγκαταστήσουν οκτώ γιγαντιαία ραντάρ στα σύνορα με το Μεξικό • Η Greenpeace καταγγέλλει την Pemex • Μεξικό: μεταξύ των πρώτων χωρών της Αμερικής σε δολοφονίες δημοσιογράφων • 4.000 συμμετέχοντες στο συνέδριο του FZLN στην πόλη του Μεξικού • Ινδιάνικες οργανώσεις στην Oaxaca απαιτούν την απελευθέρωση δύο ηγετών τους • Πόλη του Μεξικού: συγκρούσεις μεταξύ οδηγών του Ruta 69 και Ruta 47 • Ο Zentillo ζητά από το Κογκρέσο συναίνεση στην οικονομική πολιτική • Διεθνής Αμνηστία: Ανησυχητική αύξηση των πολιτικών κρατούμενων στο Μεξικό.

Τίποτα ωστόσο δεν αποδίδει τόσο αποκαλυπτικά την κατάσταση των τελευταίων μηνών στην Chiapas, όσο μια εξαιρετική φωτογραφία που δείχνει μερικούς/ες από τους/τις χιλιάδες χωρικούς ζαπατίστας που στις 25 Αυγούστου στο San Calletano, στην περιοχή Los Altos της Chiapas, (μόλις 40 χιλιόμετρα από το San Cristóbal) που αντιμετώπισαν όπλα, με το πρόσωπο καλυμμένο με μαντήλια και κουκούλες, τους στρατιώτες του ειδικού τμήματος Arcoiris που επέστρεψαν λίγες μέρες αφότου είχαν κάψει και εγκαταλείψει το στρατόπεδό τους.

Ξηρασία, πείνα και στρατιωτική βαρβαρότητα είναι η καθημερινή ρουτίνα στην Chiapas. Σε 209 σημεία σ’ ολόκληρη την Chiapas βρίσκο-

νται εγκαταστάσεις -δυνάμεις κατοχής καλύπτεται- του στρατού, του ναυτικού, της αεροπορίας, της Δημόσιας Ασφάλειας, της Μετανάστευσης, της Δικαστικής Αστυνομίας και διαφόρων ειδικών σωμάτων. Υπολογίζεται πως μέσα στο 1997 δημιουργήθηκαν πάνω από 39 νέες εγκαταστάσεις -στρατιωτικές και αστυνομικές- με 80.000 περίπου προσωπικό και με τα γνωστά επακόλουθα: βία, ναρκωτικά, εκπόρνευση, κατοχή γης, ενώ την ίδια στιγμή συνεχίζεται η κατασκευή δρόμων που επιτρέπουν την πρόσβαση στις ζαπατιστικές κοινότητες και ενδυναμώνουν τη στρατιωτική παρουσία. Στα πλαίσια της στρατηγικής του ψυχολογικού πολέμου εντάσσεται η εγκατάλειψη και η αναδιοργάνωση πολλών στρατοπέδων στα ορεινά (Los Altos), τη ζούγκλα και τη βόρεια Chiapas. Σ’ ένα απ’ αυτά -το Perla de capulco- πριν το εγκαταλείψουν άφησαν ένα μήνυμα με μαύρη μπογιά στο μνήμα του D.C. Hernandez: “Fak you zapatistas”. Εγκατέλειψαν τα πάντα και μαζί μ’ αυτά δεκαπέντε βιασμένες γυναίκες και άλλες με παιδιά και με την υπόσχεση του γάμου.

Παντού στρατός. Σε φυλάκια έξω από τις πόλεις (το San Cristóbal, την Tuxtla, το Las Margaritas το Ocosingo το Comitán, το Palenque...), σε στρατόπεδα σε χωματόδρομους καθοδόν προς τις κοινότητες, σε περιπολίες 2 και 3 φορές την ημέρα μέσα στις κοινότητες, ακόμη και στις αμμουδιές της Chiapas. “Ας έρθουν οι αβοκάντος (έτσι αποκαλούν σε κάποιες κοινότητες τους στρατιώτες) και τους περιμένουμε με βλήματα και σφαίρες”, έλεγε χαμογελώντας ένας σύντροφος στην κοινότητα Ibarra, ήρεμα και αποφασιστικά, χωρίς ίχνος ηρωικής διάθεσης.

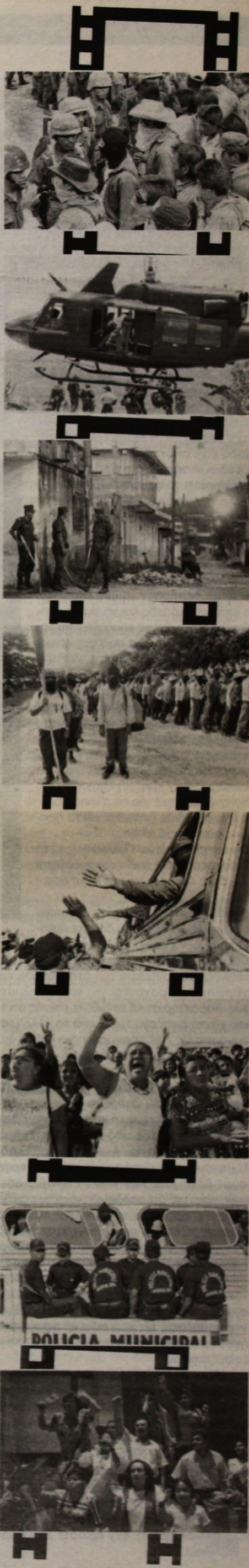
Οι τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν για 20.000 στρατιώτες σε ρόλο Δημόσιας Ασφάλειας στην πόλη του Μεξικού, για διαρκείς πτήσεις ελικοπτέρων στις εισόδους της πόλης, καθώς και για την εμφάνιση νέας παραστρατιωτικής ομάδας, της MIRA (Επαναστατικό Αντιζαπατιστικό Ινδιάνικο Κίνημα) που αποτελείται από πρίστας (οπαδούχου κυβερνητικού κόμματος PRI), πρώην στρατιωτικούς και “λιποτάκτες” ζαπατίστας, δρα με βαρύ οπλισμό στα ορεινά (Los Altos) της Chiapas και έρχεται να προστεθεί στις ήδη υπάρχουσες που σπέρνουν το θάνατο στη βόρεια Chiapas. Αγώνας και γιορτή, “μελαγχολία θανάτου” και χαμόγελο, παράδοση αντίστασης και αποφασιστικότητα, ελπίδα και μουσική, αυτά είναι τα όπλα που κουβαλούν μαζί τους οι άντρες, οι γυναίκες και τα παιδιά του καλαμποκιού στην πορεία τους προς την εξουσία του Μεξικού, προς τις κοινωνίες των βλοσυρών και των παραιτημένων.

Δευτέρα, 4.10 το απόγευμα, ώρα San Cristóbal de las Casas. Από στιγμή σε στιγμή φτάνουν οι σύντροφοι και συντρόφισσες. Χίλιοι εκατόν έντεκα και μαζί τους -απ’ ό,τι φαίνεται- μια μεγάλη μπόρα. Πάντοτε έτσι συμβαίνει, λέει ο Luis...

ΥΓ1: Το κείμενο αφιερώνεται στο κοριτσάκι που, ενώ όλα τα άλλα παιδάκια στην κοινότητα δούλευαν στο χωράφι, κουβαλούσαν ξύλα, έπλεναν ρούχα στο ποτάμι, εκείνο επαναλάμβανε πεισματικά: “Εγώ δεν γεννήθηκα για να δουλεύω!”.

ΥΓ2: Σε επόμενα φύλλα θα ακολουθήσουν κείμενα για την πορεία των ζαπατίστας προς τη μεξικάνικη πρωτεύουσα, το πρώτο συνέδριο των ινδιάνων γυναικών, τη ζωή στις ζαπατιστικές κοινότητες, το ιδρυτικό συνέδριο του FZLN, τα προγράμματα της αναρχικής ομοσπονδίας Amor y Rabia, τη δράση της ινδιάνικης οργάνωσης Chil-tak, ενημέρωση για τις ελευθεριακές ομάδες στο Μεξικό, συνεντεύξεις με τους comandante Tacho και Moises και ενημέρωση για το σχολείο στο Oventik.

* Zócalo: Η κεντρική πλατεία της πόλης του Μεξικού, όπου βρίσκονται όλα τα κυβερνητικά κτίρια

ΟΥΑΙ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ!

(σύνθημα από τις μαθητικές καταλήψεις του 90-91)

“Ο κύριος πόρος στην εκπαίδευση, εκτός από τους ίδιους τους μαθητές, είναι οι εκπαιδευτικοί. Αυτοί πρέπει να προσλαμβάνονται και να προάγονται επιλεκτικά και όχι κατά αρχαιότητα”

(από την τελευταία έκθεση εμπειρογμωνών του ΟΟΣΑ για την Ελλάδα)

Λέγεται συχνά ότι το δημόσιο σχολείο είναι προϊόν της εποχής του διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης, τότε δηλαδή που το κράτος ανέλαβε την υποχρέωση για τη μόρφωση όλου του λαού. Άλλες φορές λέγεται πάλι ότι το έναυσμα για τη γέννηση του σύγχρονου δημόσιου σχολείου δόθηκε από την πρωτοβουλία που πήραν ορισμένες ιδιωτικές επιχειρήσεις του 18ου αιώνα να ιδρύσουν σχολεία για τα παιδιά των εργατών που δούλευαν σ' αυτές. Όπου κι αν βρίσκεται η αλήθεια, είναι πάντως γεγονός, ότι απ' την αρχή της ιστορίας της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης ήταν πεδίο άσκησης της κρατικής πειθάρχησης και επιτήρησης και χώρος αναπαραγωγής της οικονομικής τάξης και του ταξικού διαχωρισμού. Ειδικά στην Ελλάδα το δημόσιο σχολείο εισάχθηκε ταυτόχρονα με την ίδρυση του κράτους, έγινε σταδιακά προσβάσιμο στα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων και προσφέρθηκε σ' αυτά σαν η μοναδική σχεδόν έξοδος από την ανέχεια. Το δικαίωμα στην παιδεία σήμαινε για χρόνια, απλά και μόνο δικαίωμα στην κοινωνική ανέλιξη.

Σήμερα εκείνο το παλιό “όνειρο” των φτωχών τάξεων έφθασε πια οριστικά στο τέλος του. Η οικονομία δείχνει τα δόντια της, παίρνει την εκδίκησή της. Το κράτος δηλώνει ανίκανο να συνεχίσει να προσφέρει πτυχία που ισοδυναμούν με δουλειά. Από καιρό η επετηρίδα ήταν ουσιαστικά ανενεργή. Τώρα απλά αυτό δηλώνεται κιόλας. Από καιρό πτυχιούχοι όλων των ειδικοτήτων ήταν άνεργοι, είχαν ισοπεδωμένα εργασιακά δικαιώματα σε προσωρινές δουλειές. Από καιρό είχαν αρχίσει να γίνονται “ευέλικοι” και “κινητικοί” από το φροντιστήριο στην οικοδομή και από τα ιδιότερα στα κούριερ.

Η επετηρίδα καταργείται οριστικά από το 2003. Μέχρι τότε οι διορισμοί θα γίνονται - με ποσοστό σταδιακά μειωνόμενο - από την επετηρίδα και - με ποσοστό σταδιακά αυξανόμενο - με διαγωνισμό. Λέγεται ότι ο διαγωνισμός θα αυξήσει τις πελατειακές σχέσεις. Πράγματι η επετηρίδα, μέχρι τώρα, έδινε στον εκπαιδευτικό την ελάχιστη αξιοπρέπεια (τσακισμένη βέβαια από πριν στα φροντιστήρια και αργότερα μέσα στο σχολείο από την αθλιότητά του) που απορρέει από την απουσία του ρουσφετιού. Όμως για τους σκοπούς της πειθάρχησης έχουν πλέον επιλεγεί σύγχρονα μέσα: ο ανταγωνισμός για την ικανοποίηση των κριτηρίων που το κράτος θα θέτει και θα ελέγχει μέσα από συνεχείς διαγωνισμούς - από την Α_ Λυκείου ως το πτυχίο, από το πτυχίο για το διορισμό και μέχρι τη σύνταξη.

“Η αξιολόγηση του έργου των εκπαιδευτικών είναι απαραίτητη, για να εξασφαλιστεί η καλύτερη ποιότητα μέσα από την εξωτερική επιτήρηση και την αυτοκριτική”

(από την τελευταία έκθεση εμπειρογμωνών του ΟΟΣΑ για την Ελλάδα)

Μέσα στο σχολείο και πάνω από αυτό

συστήνεται ένα τερατώδες σύστημα ελέγχου και πειθάρχησης του εκπαιδευτικού. Το “εκπαιδευτικό” έργο θα αξιολογείται εσωτερικά από τον διευθυντή, από τον προϊστάμενό του, από τον σχολικό σύμβουλο, από μία 5μελή επιτροπή του σχολείου, και από τους ίδιους τους μαθητές. Όλοι αυτοί θα αξιολογούνται από 400 κρατικούς ρουφιάνους του Σώματος Μονίμων Αξιολογητών. Στην κορυφή της αξιολόγησης θα βρίσκονται τα διορισμένα από τον υπουργό μέλη της Επιτροπής Αξιολόγησης Σχολικής Μονάδας... Η πειθάρχηση και ο ανταγωνισμός θα προωθούνται με ποινές: μη εξέλιξη, μείωση μισθού, απόλυση.

Η περσινή απεργία των καθηγητών, χωρίς βέβαια να συνδεθεί με την κοινωνία και χωρίς να ολοκληρώσει το ξεπέρασμα της συνδικαλιστικής ηγεσίας, μπόρεσε πάντως να τρομάξει την κυβέρνηση. Είναι προφανές ότι αυτή τη στιγμή

στα 3 επιλογής, Σχολικές εξετάσεις Ιουνίου στα υπόλοιπα μαθήματα, Εθνικές εξετάσεις Ιουνίου, και για όποιον παρόλα αυτά αντέξει... Εξετάσεις Δεξιοτήτων! Δισκέτες με πανομοιότυπα τεστ, με ποικίλες ερωτήσεις, τράπεζες ερωτήσεων και εξωτερικοί βαθμολογητές ολοκληρώνουν την όλη εικόνα (Όλα αυτά εννοούν όταν λένε κατάργηση των γενικών εξετάσεων).

Σήμερα το σχολείο είναι βαθύτατα ταξικό και συντηρητικό. Αναπαράγει τις αξίες ενός κόσμου παλιού και καθηλώνει τη νεανική εξεγερτικότητα. Πόσο περισσότερο ταξικό και συντηρητικό θα είναι άραγε το μελλοντικό σχολείο αν σήμερα δεν αντιδράσουμε; Το σημερινό σχολείο είναι φυλακήζ το σχολείο που σχεδιάζει ο Αρσένης θα είναι μια πανεποπτική φυλακή όπου όλοι και όλα θα βρίσκονται σε διαρκή επιτήρηση. Και όπως είναι φανερό το σχολείο αυτό θα είναι και το μοντέ-

Η επίθεση που δεχόμαστε έχει σαν κύριο όπλο τη διαίρεση και σπέρνει το μίσος μεταξύ εκείνων που είναι φυσικοί σύμμαχοι. [Δυστυχώς συχνά αναπαράγουμε και μόνοι μας τις διαιρέσεις - όπως οι καθηγητές που ενώ διορίστηκαν χάρη στις μαθητικές καταλήψεις 90-91 (επειδή μ' αυτές ματαιώθηκε η κατάργηση της επετηρίδας) τώρα τους απομονώνουν και τους υποτιμούν]. Η κυβέρνηση, τα κόμματα και οι συνδικαλιστές μεθοδεύουν τη διαίρεσή μας. Οι ηγεσίες της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ κάνουν το καθετί για να σαμποτάρουν τις γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ και μιλούν για απεργία τον ... Οκτώβρη. Το ΚΚΕ μαζεύει τους “δικούς του” διαδηλωτές από πορείες όπως αυτή της ΔΕΘ μόλις αυτές αποκτήσουν μαχητικό χαρακτήρα. Από τα ΜΜΕ μαθαίνουμε ότι ο Αρσένης υιοθετεί το ενιαίο λύκειο για την άμβλυνση των ταξικών φραγμών, αλλά κανείς δεν μας πλη-

ροφορεί ότι το ενιαίο λύκειο στην πράξη θα χρησιμοποιηθεί για το κλείσιμ των μη αποδοτικών λυκείων, με το πρόσχημα της συγχώνευσης που προβλέπει ο νόμος. Οι γονείς κολακεύονται από προτάσεις όπως η δημιουργία ολοήμερου νηπιαγωγείου και δημοτικού αλλά κανείς δεν τους πληροφορεί ότι γι' αυτά θα πληρώσουν από την τσέπη τους μαζί με την τοπική αυτοδιοίκηση. Προτάσεις σαν τις παραπάνω ή σαν εκείνη για την ίδρυση σχολείων δεύτερης ευκαιρίας, ενώ θυμίζουν κοινωνική πολιτική, προωθούνται στην πραγματικότητα μόνο για να εξαπατήσουν και να διαχωρίσουν τους ενδιαφερόμενους.

Οι αδιόριστοι καθηγητές έχουν βρεθεί τις τελευταίες

εβδομάδες στους δρόμους. Αυτό που σίγουρα τους κινητοποιεί είναι καταρχήν η κατάργηση της επετηρίδας. Το πιο αγωνιστικό κομμάτι τους όμως αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να πολεμηθεί το σύνολο του νόμου Αρσένη και ότι χρειάζεται γι' αυτό η ενότητα όλων όσων θίγονται. Από την άλλη μεριά ο Αρσένης προσπαθεί να τους διασπάσει υποσχόμενος διορισμό των αναπληρωτών και μεικτό σύστημα προσλήψεων που ευνοεί ορισμένους, γνωρίζοντας ταυτόχρονα ότι οι νέοι πτυχιούχοι ευνοούνται από την κατάργηση της επετηρίδας. Το Δ.Σ. της Ένωσης των Αδιόριστων προτείνει 40.000 διορισμούς και προτάσσει το δικαίωμα στη δουλειά. Αφήνει όμως ανοιχτό το ζήτημα των υπόλοιπων 80.000 περίπου αδιόριστων και παγιδεύεται μ' αυτό τον τρόπο και η ίδια στην εσωτερική διαίρεση. Οι αδιόριστοι βρίσκονται από τη θέση τους και μόνο σε ένα σημείο καμψής. Η συνειδητοποίηση της θέσης τους μπορεί να τους οδηγήσει στο να συνδεθούν με όλους εκείνους που είναι προσωρινοί, άνεργοι και απασχολήσιμοι. Μπορεί εντέλει να οξύνει και να ριζοσπαστικοποιήσει τον αγώνα τους. Στην περίπτωση αυτή θα γίνουν έναν αντιπροσωπευτικό παράδειγμα των συγκρούσεων που έρχονται.

B.E.
ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

το κράτος περνά στην επίθεση για να μαντρώσει και να τσακίσει τους περσινούς απεργούς και για να πετάξει έξω όσους φάνηκαν ή φανούν στο μέλλον επικίνδυνα ανυπάκουοι. Όταν στο υπουργείο μιλούν για εξωτερική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού εννοούν εξωτερική επιτήρηση. Όταν στον ΟΟΣΑ μιλούν για αυτοκριτική του εκπαιδευτικού στο υπουργείο μεταφράζουν εσωτερική αξιολόγηση.

“Πώς θα σας φαινόταν αν εφαρμοζόταν οι συνεχείς κρίσεις των δασκάλων, απολύονταν οι ανεπαρκείς εκπαιδευτικοί και κλείνονταν τα σχολεία των οποίων οι μαθητές έχουν χαμηλές επιδόσεις;”

(Γ. Μαρίνος)

Η αξιολόγηση αφορά και τους μαθητές. Όχι μόνο έμμεσα, γιατί θα υφίστανται τις συνέπειες της αξιολόγησης των καθηγητών, αλλά και άμεσα: Διαγνωστικές εξετάσεις στην αρχή της σχολικής χρονιάς, Ολιγόλεπτες εξετάσεις στο μάθημα της ημέρας, Ωριαίες εξετάσεις μια φορά τουλάχιστον στο κάθε τρίμηνο, Γραπτές Δοκιμασίες σε ευρύτερες ενότητες μια φορά τουλάχιστον σε καθένα από τα δύο πρώτα τρίμηνα, Νομαρχιακές εξετάσεις Ιουνίου στα 4 μαθήματα του κοινού προγράμματος σπουδών και

λο της κοινωνίας που θα το ανεχτεί.

Η οικονομία ολοκληρώνει την κυριαρχία της πάνω στη ζωή όταν η παιδεία ταυτίζεται με μια εκπαίδευση που αποθεώνει την αποδοτικότητα και έχει σαν στόχο τη διαίρεση.

Ο νόμος για την παιδεία μας αφορά όλους. Γιατί είναι εξοργιστικό το γεγονός της σύστασης πολυάριθμων θέσεων για γραφειοκράτες, επιτηρητές, αξιολογητές, που θα αστυνομεύουν τα σχολεία πληρωνόμενοι αδρά (6,5 δις για τα 400 μέλη του ΣΜΑ, 29 εκατ. για την ΕΑΣΜ, 575 εκ. για 13 Κέντρα Στήριξης Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού, άγνωστο ποσό για το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού) και για γραφειοκράτες ειδικούς που επίσης θα αμείβονται παχυλά για να προσανατολίζουν επαγγελματικά - σύμφωνα με τις ανάγκες των αφεντικών - τους μαθητές (2,4 δις για τα ΚΕΣΥΠ και γραφεία ΣΕΠ).

Ο νόμος αφορά όλους όσους δεχθήκαμε ή θα δεχθούμε στο μέλλον τη νεοφιλελεύθερη επίθεση που θέλει να υποτάξει τη ζωή στην οικονομία και να καταστήσει σε όλους γνωστό πως για να επιβιώσουν πρέπει να αποδίδουν. Αφορά και όσους ηττήθηκαν επειδή αντιμετώπισαν την πραγματικότητα από τη μίζερη οπτική του δικού τους συμφέροντος.

Η βιομηχανία ατομικής ενέργειας αναζητεί μια δεύτερη ευκαιρία

Η παγκόσμια βιομηχανία ατομικής ενέργειας βρίσκεται τα τελευταία χρόνια σε σοβαρή ύφεση, καθώς η κοινή γνώμη γίνεται όλο και πιο αρνητική απέναντί της και η ζήτηση της πυρηνικής ενέργειας μειώνεται συνέχεια σε όλο τον κόσμο.

Έτσι, έχει σχεδιάσει μια νέα στρατηγική, αυτή της προβολής της ατομικής ενέργειας ως της εναλλακτικής, "καθαρής" ενέργειας που αποτελεί απάντηση στη ρύπανση της συμβατικής τεχνολογίας βιομηχανίας με τις μεγάλες εκπομπές ρύπων που δημιουργήσαν και συντηρούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Αυτό το γεγονός υπογραμμίστηκε σε συνδιάσκεψη με αντικείμενο τις εναλλακτικές πηγές ενέργειας, που πραγματοποιήθηκε στη Μανίλα, στις Φιλιππίνες, την περασμένη εβδομάδα.

Η νέα αυτή στρατηγική αναμένεται να προωθηθεί στο Διεθνές Συνέδριο για τις Κλιματικές Αλλαγές, που πρόκειται να διεξαχθεί στο Κιότο της Ιαπωνίας, το Δεκέμβριο, όπου κυρίαρχο ζήτημα θα είναι η μείωση των εκπομπών των αερίων που σχετίζονται με το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ιάπωνας πρώην πυρηνικός φυσικός, που τώρα διευθύνει το Κέντρο Ενημέρωσης Πολιτών σχετικά με την Ατομική Ενέργεια, στο Τόκιο, δήλωσε ότι υπάρχουν σαφείς ενδείξεις πως η ιαπωνική κυβέρνηση προβάλλει την αναγκαιότητα της μείωσης των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα για να προωθήσει το ατομικό της πρόγραμμα. Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, γίνονται συστηματικές ενέργειες προετοιμασίας του εδάφους. Για παράδειγμα, το 1996, μια υποεπιτροπή που συμβουλευεί το υπουργείο Διεθνούς Εμπορίου και Βιομηχανίας έβγαλε πόρισμα που υποστηρίζει ότι πρέπει να αυξηθεί η παραγωγή ατομικής ενέργειας της χώρας κατά 70 γιγαβάτ μέχρι το 2020, ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι μείωσης της εκπομπής διοξειδίου του άνθρακα από τη βιομηχανία.

Η ατομική βιομηχανία της Ιαπωνίας αντιμετωπίζει έντονες κριτικές, ιδιαίτερα μετά από ατυχήματα που συνέβησαν κατά τη διάρ-

κεια του 1997, τα οποία αποκάλυψαν σοβαρές αδυναμίες της στον τομέα της ασφάλειας.

Την ίδια τακτική ακολουθούν οι θιασώτες της χρήσης της ατομικής ενέργειας και σε πολλές άλλες χώρες, μέσα από διαφημιστικές εκστρατείες εκατομμυρίων δολαρίων. Στη Γαλλία, μια διαφήμιση της γαλλικής εταιρίας Framatome που δημοσιεύτηκε σε διάφορα περιοδικά τον Ιούνιο, υποστηρίζει ότι η πυρηνική ενέργεια είναι η απάντηση στις επιπτώσεις του φαινομένου του θερμοκηπίου, όπως η άνοδος της στάθμης της θάλασσας και οι εντονότερες φυσικές καταστροφές. "Χάρη στη μηδενική εκπομπή διοξειδίου του άνθρακα, η ατομική ενέργεια κατέχει προνομιακή θέση ανάμεσα στις πηγές ενέργειας που μπορούν να μειώσουν αποτελεσματικά την ανησυχητική αύξηση της θερμοκρασίας της γης", αναφέρεται στη διαφήμιση. "Η ατομική ενέργεια είναι παρεξηγημένη και αντιμετωπίζεται συχνά ως κάτι αρνητικό. Αλλά σήμερα είναι η καθαρότερη, πιο αυστηρά ελεγχόμενη και πιο φιλική προς το περιβάλλον πηγή μεγάλων ποσοτήτων ενέργειας", καταλήγει.

Το επιχείρημα της "καθαρής" πηγής ενέργειας χρησιμοποιείται ιδιαίτερα στην προσπάθεια προσέλκυσης πελατείας στις αναπτυσσόμενες χώρες, για παράδειγμα στην Ασία. Στις βιομηχανικές χώρες, η πυρηνική βιομηχανία έχει ουσιαστικά σταματήσει να αναπτύσσεται, καθώς δεν υπάρχουν πια παραγγελίες για κατασκευή νέων σταθμών παραγωγής ατομικής ενέργειας. Αναφέρεται ότι ως το τέλος του 1998, δεν θα υπάρξει ούτε ένας τέτοιος σταθμός υπό κατασκευή σε ολόκληρη τη Βόρεια Αμερική και τη Δυτική Ευρώπη.

Αυτή τη στιγμή, υπάρχουν σε όλη τη γη 440 εργοστάσια παραγωγής ατομικής ενέργειας, που παράγουν το 5% της συνολικής ποσότητας ενέργειας. Το 1976, η Παγκόσμια Υπηρεσία Ατομικής Ενέργειας υπολόγιζε πως μέχρι το έτος 2000 η συνολική παραγωγή της θα έφτανε τα 2.300 γιγαβάτ, πρόσφατες όμως εκτιμήσεις κατεβάζουν

το νούμερο σε μόλις 380 γιγαβάτ. Στην προσπάθεια να αντιμετωπίσουν την κρίση στις αναπτυσσόμενες χώρες, οι πυρηνικές βιομηχανίες έχουν ρίξει το βάρος της δραστηριότητάς τους στην Ασία, όπου το κλίμα απέναντί τους είναι ευνοϊκότερο. Κράτη όπως η Ιαπωνία, η Νότια Κορέα, η Κίνα και η Ταϊβάν επεκτείνουν τα πυρηνικά τους προγράμματα. Τα μισά υπό κατασκευή εργοστάσια παραγωγής ατομικής ενέργειας βρίσκονται στην Ασία.

Οι οικολόγοι ανησυχούν ιδιαίτερα για τη στάση της ιαπωνικής κυβέρνησης, η οποία μπορεί να παρασύρει και άλλα κράτη της περιοχής. Η στάση αυτή βρίσκεται αντίθετη με το κλίμα στο εσωτερικό της χώρας, όπου αν και η υποχώρηση της πυρηνικής βιομηχανίας δεν είναι τόσο εμφανής όσο στη Δύση, είναι πάντως υπαρκτή. Από το 1990, έχουν κλείσει μόνο δύο παραγγελίες για κατασκευή ατομικών σταθμών στην Ιαπωνία. Πέρσι, οι κάτοικοι της πόλης Maki, της περιφέρειας Migata, ματαίωσαν τα σχέδια κατασκευής πυρηνικού αντιδραστήρα στην περιοχή. Μεγάλες βιομηχανίες, όπως η Mitsubishi, η Toshiba και η Hitachi έχουν αναγκαστεί να κάνουν περικοπές στα τμήματα ατομικών ερευνητών τους και κλάδοι πυρηνικής ενέργειας έχουν καταργηθεί σε πολλά ιαπωνικά πανεπιστήμια.

Στη συνδιάσκεψη της Μανίλα το επιχείρημα της ατομικής βιομηχανίας ότι είναι καθαρότερη και φτηνότερη δέχτηκε έντονη κριτική, καθώς ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματά της είναι τα ραδιενεργά απόβλητα, που επιβαρύνουν ιδιαίτερα το περιβάλλον, ενώ είναι δύσκολο να υπολογιστούν ακριβώς οι επιπτώσεις της στους ανθρώπους και το περιβάλλον τόσο από αυτά όσο και από τα ατυχήματα και τις διαρροές. Επιπλέον, το πλουτώνιο που παράγεται από αυτά δημιουργεί σοβαρό πρόβλημα ασφάλειας, καθώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί για στρατιωτικούς σκοπούς (και πραγματικά χρησιμοποιείται από σχεδόν όλες τις χώρες που έχουν στη διάθεσή του πυρηνικούς αντιδραστήρες).

Υπόθεση GANDALF και ελευθερία του τύπου

Το περασμένο σαββατοκύριακο περισσότεροι από εβδομήντα αντιπρόσωποι ριζοσπαστικών εντύπων συγκεντρώθηκαν στην Οξφόρδη για να συμμετάσχουν στην πρώτη "Συνάντηση Εναλλακτικού Τύπου". Ένα από τα κύρια θέματα συζήτησης ήταν η λεγόμενη "δίκη Gandalf", που διεξάγεται αυτό τον καιρό στο Πόρτσμουθ, και στην οποία είναι κατηγορούμενοι του περιοδικού "Green Anarchist" και του δελτίου πληροφόρησης του "Animal Liberation Front Support Group". Από τα αρχικά τους (GA και ALF) έχει πάρει η υπόθεση το όνομά της. Οι συμμετέχοντες στη συνάντηση έβγαλαν την παρακάτω ανακοίνωση:

Δήλωση Συμπαράστασης στους κατηγορούμενους στη δίκη Gandalf

Οι υπογράφωντες εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους πέντε συντάκτες που δικάζονται αυτή τη στιγμή στο Πόρτσμουθ της Αγγλίας, με την κατηγορία της "συνομοσίας με σκοπό να προκαλέσουν άγνωστα άτομα να διαπράξουν εγκληματικές καταστροφές". Καταδικάζουμε αυτή τη δίωξη ως παραβίαση της ελευθερίας του τύπου. Χωρίς ελεύθερο και ανεπηρέαστο τύπο δεν μπορεί να υπάρξει ενημερωμένη συζήτηση και συμμετοχή στη δημόσια ζωή.

Στις 16 Ιανουαρίου 1996, έξι άτομα -τέσσερις εκδότες του περιοδικού Green Anarchist, αυτός του δελτίου πληροφόρησης του Animal Liberation Front Support Group και ο υπεύθυνος τύπου του ALF- συνελήφθησαν και ασκήθηκε δίωξη εναντίον τους με βάση ειδήσεις και σχόλια που είχαν δημοσιεύσει στα αντίστοιχα έντυπα και δελτία τύπου. Η μέγιστη ποινή για τις συγκεκριμένες κατηγορίες είναι δέκα χρόνια φυλάκισης. Η δίκη των πέντε από τους κατηγορούμενους ξεκίνησε στο δικαστήριο του Πόρτσμουθ στις 26 Αυγούστου. Απαγορεύσεις για "λόγους δημόσιου συμφέροντος" έχουν ήδη χρησιμοποιηθεί για να μη βγουν στη δημοσιότητα στοιχεία σχετικά με την ανάμειξη των μυστικών υπηρεσιών στη συγκέντρωση των ενοχοποιητικών στοιχείων. Πολλά έντυπα αναφέρονται

στις ενέργειες άμεσης δράσης. Αυτή η δίωξη ανοίγει το δρόμο για παρόμοιες επιθέσεις σε κάθε έντυπο που θα κρίνεται ότι αντιμετωπίζει ευνοϊκά τέτοιου είδους ενέργειες. Αν η δημοσιογραφική κάλυψή τους θεωρηθεί πως αποτελεί πρόκληση σε παρανομίες, αυτό θα έχει ανησυχητικές επιπτώσεις στην ελευθερία έκφρασης.

Το Green Anarchist είναι ένας εύκολος στόχος, εξαιτίας του άμεσου και ριζοσπαστικού περιεχομένου του. Η αστυνομία κίνησε όλη τη διαδικασία -κατά την "Επιχείρηση Ουάσινγκτον", όπως είναι γνωστή, πραγματοποιήθηκαν 55 επιδρομές της αστυνομίας και στο ζενίθ της απασχολούνταν σε αυτή 60 αστυνομικοί. Είναι ζωτικής σημασίας να αντιμετωπίσει ο τύπος -εναλλακτικός, ριζοσπαστικός, φιλελεύθερος- ενωμένος τις θεμελιώδεις ελευθερίες απέναντι σε αυτή την επίθεση. Δεν είναι αρμόδια η αστυνομία να ορίσει τα όρια των συζητήσεών μας.

Καλούμε κάθε ενδιαφερόμενο να υπερασπίσει σθεναρά την ελευθερία του τύπου. Καλούμε τους συντάκτες και τους δημοσιογράφους να αναφερθούν δίκαια στην υπόθεση και το δημόσιο κατήγορο και το δικαστή να αποσύρουν τις κατηγορίες.

Δεν είναι η καταγραφή της άμεσης δράσης που προκαλεί και άλλη τέτοια. Είναι η καταστροφή του περιβάλλοντος, η κακομεταχείριση των ζώων, η οικονομική ανισότητα, οι επιθέσεις στην ελευθερία, οι εξαγωγές όπλων, τα πυρηνικά όπλα, η έλλειψη δημοκρατικών διαδικασιών - αυτοί είναι, μεταξύ άλλων, οι παράγοντες που την προκαλούν.

Οι κατηγορίες συνομοσίας απειλούν όχι μόνο ριζοσπαστικές εκδόσεις, αλλά οποιονδήποτε κάνει δηλώσεις που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν "εμπρηστικές". Κάθε δημόσιος προβληματισμός οποιουδήποτε αρθρογράφου μπορεί να περιληφθεί σε αυτή την κατηγορία.

Η επίθεση ενάντια στο Green Anarchist και το Animal Liberation Front Support Group είναι επίθεση ενάντια στην ελευθερία και σε όλους εμάς.

Corporate Watch, Reclaim The Streets, Squall, The Mc Libel Support Campaign

25 χρόνια από την εξέγερση στις φυλακές Άττικα

Πριν από 25 χρόνια, στις 14 Σεπτεμβρίου 1971, πραγματοποιήθηκε η αιματηρότερη εξέγερση κρατούμενων στην ιστορία των Η.Π.Α. Τέσσερις μέρες νωρίτερα, οι φυλακισμένοι είχαν καταλάβει τη φυλακή απατώντας ανθρωπινή μεταχείριση και καλύτερες συνθήκες κράτησης. Όταν αντιλήφθηκαν πως επρόκειτο να γίνει άμεσα επιχείρηση ανακατάληψης, οι κρατούμενοι οδήγησαν τους εννέα ομήρους φυλακές στην ταράτσα της φυλακής κρατώντας ένα μαχαίρι στο λαιμό του καθένα. Ελεύθεροι σκοπευτές σημάδεψαν ανάμεσα στα μάτια κάθε κρατούμενου και άνοιξαν πυρ.

Σαράντα άτομα, 31 φυλακισμένοι και εννέα φρουροί, σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της ανακατάληψης της Άττικα. Αμέσως μετά την επίθεση, οι εκπρόσωποι της πολιτείας πλημμύρισαν τα μ.μ.ε. με ανατριχιαστικές περιγραφές κατάδικων που έσφαζαν εν ψυχρώ τους φυλακές ενώ πυροβολούσαν οι ελεύθεροι σκοπευτές.

Ήταν όλα ένα μεγάλο ψέμα. Μια εβδομάδα αργότερα, ο ιατροδικαστής ανακοίνωσε ότι όλοι οι φυλακισμένοι και οι κρατούμενοι που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της καταστολής της εξέγερσης σκοτώθηκαν από τις σφαίρες των πολιτοφυλάκων.

Η εξέγερση στην Άττικα έγινε σε μια εποχή δραστηριότητας κινήματος για την αναμόρφωση των φυλακών σε όλη τη χώρα. Ήταν μέρος από το τμήμα που πλήρωσαν οι κρατούμενοι, οι οικογένειες και οι υποστηρικτές τους για να ανατρέψουν το απάνθρωπο καθεστώς των φυλακών που ίσχυε αιώνες. Οι αγώνες των φυλακισμένων εκείνης της περιόδου, όπου πρωτοστατούσαν πολιτικοποιημένοι κρατούμενοι, κέρδισαν τα θεμελιώδη δικαιώματα των επισκέψεων, των βιβλιοθηκών, της ακρόασης πριν από πειθαρχική ποινή, των σπουδών και πολλά άλλα δικαιώματα που θεωρούνται εκ των οικ άνευ σήμερα.

Στις μέρες μας όμως, πολλά απ'

αυτά τα δικαιώματα καταργούνται. Οι κρατούμενοι παντού καταπιέζονται βάνουσα. Οι μονάδες ύψιστης ασφάλειας, οι μαζικές φυλακίσεις, η ανέγερση περισσότερων και σκληρότερων φυλακών, η θανατική ποινή, περισσότερη αστυνομία, περισσότεροι φυλακές και η νοσοκομεία "κλείδωσε τους μέσα και πέτα το κλειδί" αποτελούν τη σημερινή πραγματικότητα. Τα σωματεία δεσμοφυλάκων έχουν αποκτήσει επιρροή όσο των αστυνομικών και πιέζουν τους πολιτικούς να ψηφίζουν όλο και πιο καταπιεστικούς νόμους. Καμία μεταχείριση δεν θεωρείται υπερβολικά σκληρή για τους φυλακισμένους, ειδικά αν είναι μαύροι, η λατίνοι ή έγχρωμοι γενικά.

Το "Μεγάλο Ψέμα" κυριαρχεί. Κανείς δεν ενδιαφέρεται να ακούσει για το πως ο Ρέικαν με τη CIA πλημμύρισε τα γκέτο, τις φτωχογειτονίες και τους ινδιάνικους καταυλισμούς με κοκαΐνη, δημιουργώντας την επιδημία του κρακ, για να χρηματοδοτήσει τους Κόντρας. Ούτε

για το πως ο Κλίντον περνάει τη NAFTA και άλλους νόμους υπέρ των πολυεθνικών, ώστε να κλείνουν τα εργοστάσια στις Η.Π.Α. και να μεταφέρονται αλλού όπου τα μεροκάματα είναι ένα κομμάτι ψωμί, με αποτέλεσμα τη μαζική υποαπασχόληση στην Αμερική. Και σίγουρα κανείς δεν ενδιαφέρεται να μάθει την πρόσφατη προσπάθεια των πολυεθνικών να βγάλουν ακόμη μεγαλύτερα κέρδη ανοίγοντας επιχειρήσεις μέσα στις φυλακές των Η.Π.Α. για να αντικαταστήσουν αυτές στο εξωτερικό.

Η υποχρεωτική εργασία των φυλακισμένων είναι ακόμη φτηνότερη από τους ξένους εργάτες, κι επιπλέον δεν υπάρχουν έξοδα μεταφοράς από το εξωτερικό, ασφάλιση, συνταξιοδότηση και πάνω απ' όλα οι κρατούμενοι δεν απεργούν. Όλοι κερδίζουν από το "Μεγάλο Ψέμα" του νόμου και της τάξης, εκτός από τον υποαπασχολούμενο αμερικάνο

εργαζόμενο που πρέπει τώρα να δουλεύει σε δύο δουλειές για να ζήσει ενώ ταυτόχρονα πρέπει να χαίρεται που ανεβαίνουν οι τιμές του χρηματιστηρίου.

Αν η Άττικα συμβολίζει την ενότητα και τη συνειδητοποίηση του κινήματος των φυλακών, το σήμερα αντιστοιχεί στις κακές συνθήκες κράτησης και στην έλλειψη συνειδητοποίησης, αλληλεγγύης και αγώνα.

Οι φυλακές σήμερα είναι γεμάτες από νεαρούς, μη συνειδητοποιημένους αλλά επαναστατημένους κρατούμενους που βρέθηκαν εκεί χάρη στο μεγάλο ψέμα του "Πολέμου ενάντια στα ναρκωτικά", που είναι στην πραγματικότητα πόλεμος ενάντια στους έγχρωμους. Όμως αλλάξαμε τις φυλακές στο παρελθόν και μπορούμε να το κάνουμε ξανά, ακόμη περισσότερο αυτή τη φορά. [...]

Syndia Acoli (Squire)

SACCO ΚΑΙ VANZETTI:

“Δικαίωση” 70 χρόνια μετά;

Η πόλη της Βοστώνης αποφάσισε την κατασκευή ενός μνημείου γλυπτού στη μνήμη των ιταλών αναρχικών Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti, που εκτελέστηκαν πριν από 70 χρόνια για δύο ανθρωποκτονίες που πολλοί πιστεύουν ότι δεν διέπραξαν. Οι δύο άνδρες καταδικάστηκαν για ανθρωποκτονία και εκτελέστηκαν για το φόνο, το 1920, ενός εισπράκτορα και του φρουρού του, αλλά πολλοί πιστεύουν πως στην πραγματικότητα καταδικάστηκαν εξαιτίας των αναρχικών τους πεποιθήσεων και των προκαταλήψεων ενάντια στους ιταλούς μετανάστες (...). Ο υπεύθυνος πολιτιστικών θεμάτων, επίτροπος Bruce Rossley, δήλωσε: “Είναι υπέροχο που τελικά επανορθώνουμε ένα σφάλμα”.

Παρασκευή 20 Αυγούστου 1997, United Press International

Καλός αναρχικός, ο νεκρός αναρχικός. Και ειδικά 70 χρόνια μετά... “Ανθρωποι” με τα χέρια τους βουτηγμένα στο αίμα και στο ψέμα ενδύονται το μανδύα της “νομιμότητας” και της “μεταμέλειας”, “επανορθώνουν ένα σφάλμα”.

Από τα παράδοξα της εποχής: ένα μνημείο χρησιμεύει ενάντια στη μνήμη, ένα ιστορικό γεγονός τονίζεται για να κρυφτεί η ιστορία των σύγχρονων εγκλημάτων.

Ωστόσο, αυτή εδώ η σελίδα της εφημερίδας, δεν είναι μια σελίδα αναλύσεων, αλλά ιστορίας. Παρόλο που πολλά θα μπορούσαν να γραφτούν σχετικά με την είδηση για το μνημείο στη Βοστώνη, σ’ αυτές τις στήλες θα περιοριστούμε στο να αναφέρουμε συνοπτικά κάποια πράγματα σχετικά με την “υπόθεση Sacco και Vanzetti”.

Το 1917, με τον απόηχο της ρώσικης επανάστασης, ο κοινωνικός πόλεμος στην Αμερική φουντώνει. Απέναντι στο μαχητικό κοινωνικό κίνημα, βρίσκεται μια εξουσία που προετοιμάζεται να μετατραπεί σε παγκόσμια υπερδύναμη. Με τον ίδιο εγκληματικό τρόπο που εξαπλώνει την κυριαρχία της στη Λατινική Αμερική, στο εσωτερικό των ΗΠΑ, η μαφία, σε συνεργασία με τους διωκτικούς μηχανισμούς, αναλαμβάνουν να ξεκαθαρίσουν το πρόβλημα του επαναστατικού συνδικαλισμού και του κοινωνικού κινήματος γενικότερα. Όπως το έθεσε το εξέχον μέλος της αμερικάνικης τάξης πραγμάτων, ο Al Capone, “Ο μπολσεβικισμός βρίσκεται προ των πυλών (...) πρέπει να κρατήσουμε τους εργάτες μακριά από τους κόκκινους και τα βιβλία τους”. Η αμερικάνικη εξουσία όχι απλά δεν νοιώθει την ανάγκη να κρατήσει τα προσχήματα, αλλά αντίθετα συχνά παραβιάζει και τους ίδιους της τους νόμους για να δείξει τι σημειώνει κράτος και ποιός κάνει κουμάντο. Έτσι, το 1917 χιλιάδες “κόκκινοι” απελαύνονται με πλοίο από τη Νέα Υόρκη. Το 1919 το Κογκρέσο ψηφίζει τη διάθεση τεράστιων κονδυλίων για “αντι-ριζοσπαστικές έρευνες”. Το 1920 το υπουργείο δικαιοσύνης των ΗΠΑ ξεκινά ένα σχέδιο περικύκλωσης των “κόκκινων”, τους οποίους ο γενικός εισαγγελέας Palmer υπολόγιζε σε πάνω από 60.000. Υπεύθυνος ορίζεται ο μετέπειτα επικεφαλής του FBI, ο Edgar Hoover. Η υπόθεση Sacco και Vanzetti θα ήταν μια από τις πρώτες του προτεραιότητες...

Εκδόθηκαν 6.000 εντάλματα σύλληψης. Η υστερία έφτασε στο αποκορύφωμά της στη Νέα Αγγλία. Μόνο στη Μασαχουσέτη συνελήφθησαν πάνω από 1.500 “κόκκι-

νοι”, τους οποίους οι τοπικές αρχές “παρουσίασαν” αλυσοδεμένους σε μια “παρέλαση” στους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Σε πολλές περιπτώσεις τα εντάλματα σύλληψης έφταναν με τηλεγραφήματα στα αστυνομικά τμήματα μετά τις συλλήψεις. Φτιάχτηκαν στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους συλληφθέντες, ενώ οι οικογένειές τους δεν είχαν καμμία δυνατότητα να βρουν εργασία ή στέγαση.

Μέσα σε αυτό το κλίμα συνελήφθη στη Νέα Υόρκη ένας φίλος του Vanzetti, ο αναρχικός Andrea Salsedo. Κρατήθηκε παράνομα για οχτώ βδομάδες, μέχρι που βρέθηκε νεκρός στο πεζοδρόμιο μπροστά από την κεντρική αστυνομική διοίκηση της πόλης. Είχε πέσει “μυστηριωδώς” από τον 14ο όροφο του κτιρίου. Ο Sacco και ο Vanzetti ξεκίνησαν να οργανώσουν μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας, με κεντρικό ομιλητή τον Vanzetti. Η

Sacco και Vanzetti έγιναν στενοί φίλοι και ανέπτυξαν σημαντική αντιμιλιταριστική δράση κατά την διάρκεια του 1ου παγκοσμίου πολέμου, συνεργαζόμενοι με την ιταλόφωνη αναρχική εφημερίδα του Luigi Galleani, την “Cronaca Sovversiva”.

Με δεδομένη την πολιτική δράση των Sacco και Vanzetti, η κατάληξη της δίκης ήταν αποφασισμένη προτού καν αυτή αρχίσει.

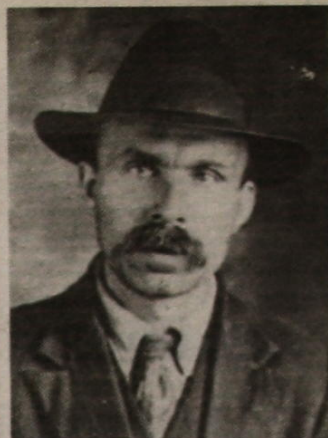
Από τις πρώτες στιγμές, ο δικαστής Webster Thayer, είπε, αναφερόμενος στον Vanzetti, πως “ακόμα και αν δεν διέπραξε το έγκλημα για το οποίο κατηγορείται, είναι ηθικά υπεύθυνος, γιατί είναι ένας εχθρός των θεσμών μας”. Ο επικεφαλής των ενόρκων ήταν ένας συνταξιούχος αστυνομικός διευθυντής, ο οποίος, απαντώντας σε σχόλιο πως πιθανώς οι Sacco και Vanzetti ήταν αθώοι, δήλωσε: “Στο διάολο κι οι δυο τους! Θα έπρεπε να τους κρεμάσουν έτσι κι αλλιώς”. Η δίκη ξεκίνησε στις 31 Μάρ και τελείωσε στις 14 Ιούλη. Οι Sacco και Vanzetti καταδικάστηκαν σε θάνατο για ανθρωποκτονία. Λίγες μέρες αργότερα, ο δικαστής Thayer έλεγε στο φίλο του, καθηγητή Richardson του κολλεγίου Dartmouth: “Είδες τι έκανα σ’ αυτούς τους μπάσταρδους τους αναρχικούς τις προάλλες; Πιστεύω αυτό να τους κόψει την φόρα”.

Ο κραυγαλός τρόπος με τον οποίο οι Sacco και Vanzetti καταδικάστηκαν σε θάνατο προκάλεσε

τοποίηση μιας νέας δίκης, αυτό δεν έγινε ποτέ. Και τα στοιχεία ήταν καταϊγιστικά: Δώδεκα άτομα κατέθεσαν ότι την ώρα της ληστείας ο Vanzetti πουλούσε ψάρια, ενώ υπάλληλος του ιταλικού προξενείου στην Βοστώνη δήλωσε πως την ίδια ώρα ο Sacco βρισκόταν στο προξενείο για την έκδοση ενός διαβατηρίου. Και ενώ κανένα στοιχείο δεν τεκμηριώνει τη συμμετοχή των Sacco και Vanzetti στη ληστεία (εκτός του ότι ήταν ιταλοί), πολλά στοιχεία οδηγούσαν στο ότι η ληστεία είχε πραγματοποιηθεί από τη μαφιόζικη συμμορία Morelli, ενώ κάποια στιγμή ο κατάδικος Celestino Madeiros δήλωσε πως ήταν αυτός που είχε πυροβολήσει τους δύο φύλακες.

Οι Sacco και Vanzetti εκτελέστηκαν επτά χρόνια μετά την καταδίκη τους. Σε αυτό το διάστημα, κανένα αίτημα για αναψηλάφηση της δίκης δεν έγινε αποδεκτό. Οι Sacco και Vanzetti έκαναν επανειλημμένα απεργίες πείνας, που πάντοτε κατέληγαν σε υποχρεωτική σίτησή τους και κάποιες φορές σε εγκλεισμό τους στην ψυχιατρική πτέρυγα των φυλακών. Οι ψυχίατροι των φυλακών δήλωναν πως οι ιδέες των δύο αναρχικών έδειχναν πως ήταν παράφρονες και ως απόδειξη γι’ αυτό επικαλούνταν το ότι μέσα στη φυλακή ο Vanzetti μετέφραζε στα ιταλικά έργα του (προφανώς επίσης ψυχοπαθούς) P. J. Proudhon, μεταφράσεις οι οποίες κατασχέθηκαν και καταστράφηκαν.

Στις 23 Αυγούστου του 1927, οι Sacco και Vanzetti εκτέλεστηκαν στην ηλεκτρική καρέκλα, στις φυλακές Charleston της Βοστώνης. Τις παραμονές της εκτέλεσής τους, ο Nicola Sacco έγραψε στα παιδιά του, τον Dante και την Rosina (την οποία δεν είχε δεχτεί ποτέ στη ζωή του, αφού η γυναίκα του ήταν έγκυος όταν τον συνέλαβαν) ένα γράμμα, όπου τους ζητούσε “να βοηθήσουν τους αδύναμους που κραυγάζουν για βοήθεια, να βοηθήσουν τους κυνηγημένους και τα θύματα, γιατί είναι οι καλύτεροί σας φίλοι, είναι οι σύντροφοι που αγωνίζονται και πεθαίνουν όπως πεθαίνει ο πατέρας σας και ο Bartolo (σ.μ. ο Vanzetti) για την κατάκτηση της χαράς της ελευθερίας για τους φτωχούς εργάτες και για όλους”. Ο Vanzetti, πριν την εκτέλεσή του, έγραψε στο γιό του: “Αν δεν είχαν συμβεί όλα αυτά, μπορεί να είχα περάσει τη ζωή μου μιλώντας στους περιφρονημένους στις γωνιές των δρόμων. Θα είχα πεθάνει άγνωστος, ασήμαντος, μια αποτυχία. Τώρα δεν είμαστε (σ.μ. ο Sacco κι ο Vanzetti) μια αποτυχία. Αυτή είναι η καριέρα και ο θρίαμβός μας. Ποτέ στη ζωή μας δεν είχαμε ελπίσει ότι θα κάναμε τόσα για την ανεκτικότητα, τη δικαιοσύνη, την κατανόηση του ανθρώπου. Τα λόγια μας, οι ζωές μας, ο πόνος μας, τίποτα! Οι ζωές που μας αφαιρούν, οι ζωές ενός καλού τσαγκάρη κι ενός φτωχού ψαρά, τα πάντα! Η τελευταία στιγμή ανήκει σε μας, αυτή η αγωνία είναι ο θρίαμβός μας”.

“Αν δεν είχαν συμβεί όλα αυτά, μπορεί να είχα περάσει τη ζωή μου μιλώντας στους περιφρονημένους στις γωνιές των δρόμων. Θα είχα πεθάνει άγνωστος, ασήμαντος, μια αποτυχία. Τώρα δεν είμαστε (σ.μ. ο Sacco κι ο Vanzetti) μια αποτυχία. Αυτή είναι η καριέρα και ο θρίαμβός μας. Ποτέ στη ζωή μας δεν είχαμε ελπίσει ότι θα κάναμε τόσα για την ανεκτικότητα, τη δικαιοσύνη, την κατανόηση του ανθρώπου. Τα λόγια μας, οι ζωές μας, ο πόνος μας, τίποτα! Οι ζωές που μας αφαιρούν, οι ζωές ενός καλού τσαγκάρη κι ενός φτωχού ψαρά, τα πάντα! Η τελευταία στιγμή ανήκει σε μας, αυτή η αγωνία είναι ο θρίαμβός μας”.

Γράμμα του Vanzetti προς το γιό του

συγκέντρωση ήταν προγραμματισμένη για τις 9 Μαΐου του 1920. Δεν έγινε ποτέ. Στις 5 Μάρ ο Sacco και ο Vanzetti συνελήφθησαν για “επικίνδυνες ανατρεπτικές δραστηριότητες”. Όταν τους συνέλαβαν είχαν μαζί τους φυλλάδια που καλούσαν στην συγκέντρωση. Οπλοφορούσαν. Αρκετά μετά τη σύλληψή τους, τους κατηγορήσαν για μια ληστεία που είχε πραγματοποιηθεί στις 15 Απριλίου του 1920, κατά τη διάρκεια της οποίας είχαν σκοτωθεί δύο φύλακες.

Οι Sacco και Vanzetti ήταν γνωστοί αναρχικοί. Ο Nicola Sacco, τσαγκάρης, αναρχικός από το 1913, είχε συλληφθεί πρώτη φορά το 1916, σε πορεία αλληλεγγύης στους απεργούς της Minnesota. Την ίδια χρονιά, κατά τη διάρκεια μιας απεργίας, γνωρίστηκε με τον εργάτη Bartolomeo Vanzetti, ο οποίος είχε τότε θεωρηθεί ως ο “υποκινητής” της απεργίας, γεγονός που τον κατέταξε στη μαύρη λίστα των εργοδοτών, με αποτέλεσμα να μην τον προσλαμβάνει κανείς. Ο Vanzetti στο εξής ζούσε πωλώντας στους δρόμους χέλια που ψάρευε στο λιμάνι της Βοστώνης. Οι

διεθνείς αντιδράσεις και κινητοποιήσεις. Σταδιακά, καθώς όλο και περισσότερα στοιχεία σχετικά με την υπόθεση έβγαιναν στη δημοσιότητα, η υπόθεση Sacco και Vanzetti άρχισε να αναδεικνύεται σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Κινητοποιήσεις, απεργίες, πορείες διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκαν σε δεκάδες πόλεις σε ολόκληρο τον κόσμο, από τη Βομβάη μέχρι τη Στοκχόλμη κι από το Μπουένος Άιρες μέχρι τη Βαρσοβία. Στη Νέα Υόρκη, η αστυνομία διέλυσε βίαια συγκέντρωση 50.000 ατόμων, ενώ υπέρ της απελευθέρωσης των Sacco και Vanzetti υπέγραψαν, ανάμεσα σε δεκάδες χιλιάδες άλλους, ο Αϊνστάιν και ο Τόμας Μαν. Η υπόθεση Sacco και Vanzetti είχε αναδειχθεί σε κομβικό ζήτημα για την απόδειξη της πυγμής του αμερικάνικου κράτους ενάντια στους “ταραχοποιούς”. Η εξουσία έπρεπε να αποδείξει τη δύναμή της και να δώσει ένα μάθημα σε όσους την αμφισβητούσαν. Έτσι, παρόλο που δεκάδες νομικοί ασχολήθηκαν με την υπόθεση, φέρνοντας στο φως νέα στοιχεία που αναγκαστικά θα έπρεπε να οδηγήσουν σε πραγμα-

“Βοηθήστε τους αδύναμους που κραυγάζουν για βοήθεια, βοηθήστε τους κυνηγημένους και τα θύματα, γιατί είναι οι καλύτεροί σας φίλοι, είναι οι σύντροφοι που αγωνίζονται και πεθαίνουν όπως πεθαίνει ο πατέρας σας και ο Bartolo (σ.μ. ο Vanzetti) για την κατάκτηση της χαράς της ελευθερίας για τους φτωχούς εργάτες και για όλους”.

Γράμμα του Sacco προς τα παιδιά του

MST: Ο αγώνας των ακτημόνων στη Βραζιλία

Κίνημα των Χωρίς Γη, "MST", είναι το όνομα του κινήματος των ακτημόνων της Βραζιλίας. Το MST ιδρύθηκε το 1986 και αυτή τη στιγμή αποτελείται από 4.000.000 μέλη. Γεννήθηκε μέσα από τις ανάγκες και την δράση των ακτημόνων χωρικών της Βραζιλίας για να ανταπεξέλθουν στη πείνα και στο φάσμα της εξαφάνισης από την φτώχεια και την ανεργία που μαστίζουν το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού της Βραζιλίας και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Οι πρώτες καταλήψεις γης άρχισαν μαζικά από ολόκληρα χωριά σαν απάντηση στο πρόβλημά τους πριν από 10 χρόνια. Αυτή τη στιγμή οι καταλήψεις γης είναι περίπου μισό εκατομμύριο, ή αλλιώς 580

καταλήψεις γης στις οποίες συμμετέχουν 100.000 οικογένειες. Οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις που βρίσκονται υπό κατάληψη ανήκουν στο μεγαλύτερό τους ποσοστό σε μεγαλοιδιοκτήτες οι οποίοι κατέχουν τη γη κάτω από συνθήκες κυριολεκτικά μεσαιωνικής φεουδαρχίας, έχοντας στη διάθεσή τους ένοπλους φύλακες, οι οποίοι τρομοκρατούν και επιτίθενται ανελήκτα στους χωρικούς. Μόνο μέσα στο 1996 δολοφονήθηκαν 56 μέλη του MST.

Οι ακτήμονες της Βραζιλίας βρίσκονται σε έναν καθημερινό αγώνα ενάντια στον θάνατο, τον θάνατο είτε από την φτώχεια είτε από την βία των μπράβων των τσιφλικάδων και της αστυνομίας. Μέσα σ' αυτόν τον αγώνα αυτο-οργανώνουν την καλλιέργεια των εκτάσεων γης που καταλαμβάνουν, αποφασίζοντας τη δημιουργία κολλεκτίβων, ως την πιο προσιτή σε αυτούς επιλογή για οργάνωση της παραγωγής τους.

Το MST δημιουργήθηκε για να στηρίξει τον αγώνα και τις κολλεκτίβες των ακτημόνων της Βραζιλίας. Αποτελεί αυτή την στιγμή τον πολιτικό και οργανωτικό φορέα στήριξης των κολλεκτίβων και των καταλήψεων γης των χωριών. Αρμοδιότητές του είναι η ρύθμιση και η επιλογή των καλλιεργειών, η ανταλλαγή της παραγωγής μεταξύ των συνεργαζόμενων χωριών, ή η πώληση της παραγωγής κάτω από την νομική κάλυψη εταιρείας η οποία βρίσκεται υπό τον έλεγχο του MST. Τα χρήματα χρησιμοποιούνται για να διοργανώσουν σεμινάρια τεχνογνωσίας για την καλλιέργεια της γης, για την αγορά μηχανημάτων και εργαλείων για τις κολλεκτίβες, καθώς και για την δημιουργία σχολίων σε κάθε χωριό των ακτημόνων (το ποσοστό αναλαμβανόμενου στην Βραζιλία είναι τεράστιο).

Το MST αποτελεί επίσης μια πολιτική οργάνωση που λειτουργεί ως

ασπίδα για το κίνημα των ακτημόνων οργανώνοντας πορείες, διαμαρτυρίες, προπαγάνδα, εκδίδει μηνιαία εφημερίδα ενώ επίσης προωθεί πολιτικά τα αιτήματα των χωρικών, επιδιώκοντας άλλοτε το διάλογο και άλλοτε τη σύγκρουση με την κυβέρνηση. Παρόλ' αυτά, οι δολοφονίες και οι βιαιότητες από την αστυνομία και τους μπράβους των τσιφλικάδων δεν σταματούν. Μέσα στις συνθήκες συνεχούς τρομοκρατίας, η υπερτάση του γνωστού αγωνιστή του MST, του José Rainha, αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

Το MST, αν και βασίζεται στην άμεση εκπροσώπηση με συμμετοχή στα όργανα του αντιπροσώπων από κάθε χωριό, έχει ασαφή, ακόμα και συγκεχυμένα πολιτικά χαρακτηριστικά, αφού είναι έντονοι οι αντιθέσεις μέσα στην δομή του, ενώ φαίνεται πως συνυπάρχουν διαφορετικές τάσεις. Αυτό είναι βέβαια παράγωγο της ιδιαιτερότητας της Βραζιλίας και γεννιέται μέσα από την πραγματικότητα που έχει επιβάλει ως προτεραιότητα την υπεράσπιση των κολλεκτίβων. Έτσι, αν και γενικά η πρόταση του MST είναι η αλλαγή αυτής της κοινωνίας, μέσα στη δομή του συνυπάρχουν δημοτικοί σύμβουλοι, μέλη της αντιπολίτευσης, κομμουνιστές, τροτσκιστές, αναρχικοί και παπάδες. Φυσικά, η πλειονότητα των μελών του αποτελείται από απλούς χωρικούς, χωρίς συγκεκριμένες πολιτικές αναφορές.

Η ύπαρξη των κολλεκτίβων, η επιλογή της συλλογικής εργασίας και του ισοκαταμερισμού της παραγωγής είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης και αυθόρμητης βούλησης των χωρικών, χωρίς αυτή να έχει καμία αναφορά σε πολιτικές ιδεολογίες, φιλοσοφίες κλπ. Από την άλλη μεριά, είναι φανερό η ύπαρξη μιας ιεραρχικής δομής, όσον αφορά τον καταμερισμό των αρμοδιοτήτων. Η οργανωτική δομή του MST περιλαμβάνει τέσσερις τομείς: ο πρώτος είναι οι κολλεκτίβες, ο δεύτερος η κατανομή της παραγωγής, ο τρίτος η εκπαίδευση και ο τέταρτος η πολιτική πτέρυγα. Όσο και αν σε όλους αυτούς τους τομείς τα χωριά, οι καταλήψεις και οι κολλεκτίβες εκπροσωπούνται άμεσα, δεν παύει να είναι αισθητή η ύπαρξη μιας ιεραρχικής δομής. Η όποια κριτική απέναντι στο MST είναι φυσικά θεμιτή, όπως επίσης θα έπρεπε να είναι αυτονόητη η αλληλεγγύη στις κολλεκτίβες, στις καταλήψεις γης και στους πολιτικούς κρατούμενους, όπως τώρα, στην περίπτωση του José Rainha.

Somos todos Josés Rainhas

O Brasil está condenado a 26 anos de prisão. Ou melhor, nem todo o Brasil.

Estão condenados os que lutam pela reforma agrária, os que lutam pela democratização do acesso à terra, os que lutam pelo direito ao trabalho, os que lutam contra a injustiça social.

Nem todos estão condenados. Os que fizeram poços do Dnocs em suas terras não correm esse risco. Tampouco os que acobertam os massacres de camponeses no Pará; e em Rondônia, governadores que almoçam com a PM, jantam com os latifundiários e, entre uma e outra coisa, acobertam a impunidade.

Não são sequer objeto da "Justiça" os que, com uma política de juros estratosféricos, triplicaram a dívida do Estado brasileiro em três anos, enquanto levam a que faltem vacinas controladas em centros de saúde que protejam e não coloquem em risco as crianças.

Estão absolvidos os que consideram que tudo pode fechar no país - fábricas, lojas, hospitais, escolas -, menos os bancos, e, por isso, destinam mais dinheiro ao Proer do que à saúde.

Nenhuma acusação pesa sobre políticos responsáveis pela compra de votos que tornou o presidente atual reelegível e deu início à campanha eleitoral do ano que vem no meio do mandato atual.

Nem seria de esperar que fossem levados às barras dos tribunais os responsáveis pelo índice de 60 crianças mortas por cada 1.000, quase todas de doenças curáveis. Menos ainda os responsáveis pelo retorno de doenças de que o país já se havia livrado várias décadas atrás.

Nada a objetar sobre ministros da "Justiça" cujas primeiras palavras são, diante da execução de sem-casa pela PM de São Paulo, que às vezes o assassinato é inevitável. Ou sobre governadores que contribuem ativamente para a banalização das execuções de sua PM, financiada com os impostos pagos pela sociedade para protegê-la e não para atirar impunemente sobre ela.

O país está em liberdade condicional porque foi condenado a pena superior a 20 anos e, por isso, tem direito a novo julgamento. Se até lá a cidadania não se levantar com toda a força moral que tem dentro de si para resgatar a justiça e a ética social, o Brasil estará cometendo um haraquiri moral.

Ou somos todos Josés Rainhas e somos capazes de "tremar de indignação" cada vez que se comete uma injustiça, ou merecemos o país mais injusto do mundo que somos e que legaremos, cobertos de vergonha, a nossos filhos.

Nesse caso, poderemos repetir o que disse Violeta Parra de seu país: o Brasil se limita ao centro com a injustiça.

Υπόθεση José Rainha

Στις 3 Ιούνη του 1989, εκατό οικογένειες κατέλαβαν ένα κτήμα 1.500 εκταρίων στο δήμο Conceição da Barra.

Στις 5 του ίδιου μήνα, ένοπλοι άντρες του τσιφλικά μαζί με μονάδα της στρατιωτικής αστυνομίας έφτασαν στο κτήμα για εκδιώξουν τους αγρότες. Άρchiσαν να τους πυροβολούν. Οι αγρότες απάντησαν, με αποτέλεσμα το θάνατο ενός αστυνομικού. Αργότερα ισχυρότερες δυνάμεις της στρατιωτικής αστυνομίας επέστρεψαν και χτένισαν όλη τη γύρω περιοχή, συλλαμβάνοντας όποιον χωρικό τους φαινόταν ύποπτος. Οι συλληφθέντες από την πρώτη στιγμή αντιμετώπισαν βασανιστήρια, καθώς και την επιμονή των ανακριτών να συνδέσουν τα γεγονότα με έναν από τους πιο γνωστούς αγωνιστές του MST, τον José Rainha. Ο Rainha τελικά συνελήφθη, και παρόλο που υπήρχαν αλληπάλληλες καταθέσεις που διαβεβαίωναν πως ο Rainha την ημέρα και την ώρα της επίθεσης της αστυνομίας στους καταλήψεις γης δεν βρισκόταν καν κοντά στην περιοχή, καταδικάστηκε σε 26 χρόνια και 6 μήνες φυλάκισης. Στις 16 του Σεπτεμβρίου θα πραγματοποιηθεί το εφετιό του.

Στις 16 Σεπτεμβρίου του 1997, ημέρα του εφετείου του José Rainha, φωτοτυπήστε και στείλτε με fax το διπλανό κείμενο αλληλεγγύης (συνοδευμένο από υπογραφές ατόμων ή οργανώσεων) στην πρεσβεία της Βραζιλίας στην Αθήνα (fax: 01/7236784) και στο υπουργείο δικαιοσύνης της Βραζιλίας:

Ministro da Justiça

Sr. Iris Resende

Esplanada dos Ministerios, Bl T, Brasília-DF, CEP 70064-900

fax: (5561) 322 6817

Θ.Γ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ